

ஓம்

ஸ்ரீ சத்குரு தீருவாடி துணை

பொறுமையின் பெருமையும்
சேவையின் பெருமையும்
பரிபூரண சரணாகதியும்

ACC. NO
12234

அருள்பவர்
ஸ்ரீ சத்குரு துரள் ஸ்வாமிகள்

ஓம்

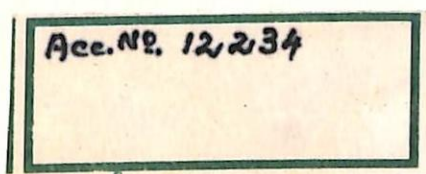
ஸ்ரீ சத்குரு திருவடி துணை

**பொறுமையின் பெருமையும்
சேவையின் பெருமையும்
பரிபூரண சரணாகதியும்**

அருள்பவர்

ஸ்ரீ சத்குரு தூள் சுவாமிகள்

அன்பின் குடில்

253/1, மேட்டூர் பவானி மெயின் ரோடு,

கோம்பூர்,

பவானி (தாலுகா), ஈரோடு (மாவட்டம்),

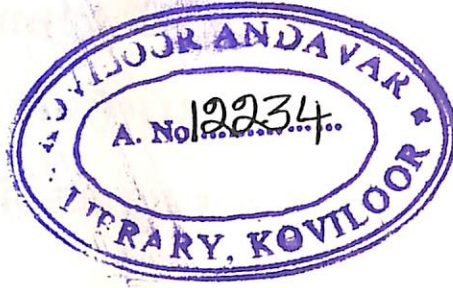
தொலைபேசி : 04256 - 27655

முதற்பதிப்பு :

ஜூலை 2002

குரு பூர்ணிமா

பிரதிகள் : 1000

வெளியீடு :

திருவடிக் குழந்தைகள்

சென்னை.

அச்சிட்டோர் :

பாம்பன் பிரிண்டர்ஸ்

37, லாஸரஸ் சர்ச் ரோடு,

மந்தைவெளிப்பாக்கம்,

சென்னை - 600 028.

தொலைபேசி - 4951876, 4610096

பிரார்த்தனை

9-3

ஹே பரம்பொருளே

ஹீ ஸத்குரு சிஷ்யர்களாகிய எங்களை சிரேயஸ்சுடன் இருக்க அருள்வாயாக! எங்களுடைய ஹீஆன்ம நாட்ட முயற்சிக்கு முழு பலத்தையும் கொடுப்பாயாக! எங்கள் மனச்சோர்வை அகற்றி தீரமுடன் நாங்கள் உழைக்க அனுக்ரஹிப்பாயாக!

அசத்தான இந்த உடல் உலக வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டு அதாவது பற்று, பந்தம், உறவு, இவைகளிலிருந்து வரும் ஆசை, கோபம், ஆத்திரம், அவசரம், வேகம், விரகதாபம், பயம், துக்கம், இவைகளை நீக்கி ஸத்ய பாதையில் எங்களை நடத்துவாயாக.

சபலம், சலனம், சந்தேகம், இவைகளால் தோன்றும் இருள்மயமான இந்த உலகைவிட்டு உறுதி, அமைதி, சாந்தி, மௌனம், ஆகிய ஆனந்த உலகிற்கு எங்களை அழைத்துச் செல்வாயாக!

எம பயத்தைப் போக்கி அதாவது இன்னொரு கர்ப்பத்தை நாங்கள் அடையாமல் காலாகாலம் கடந்த அந்த ஒன்றாக எங்களை ஆக்குவாயாக!

ஆசையால் வரும் மோகத்தையும், மோகத்தால் வரும்
கோபத்தையும், கோபத்தால் வரும் அறிவு
மயக்கத்தையும், அறிவு மயக்கத்தால் வரும் ஆத்ம
நாசத்தையும், அந்த ஆத்ம நாசத்தினால் நாங்களும்
நாசமாகாதாபடி எங்களை காப்பாற்றி அருள்வாயாக!

குருவடி சரணம்!

திருவடி சரணம்!!

★ ★ ★ ★ ★

பொறுமையின் பெருமை

பொறுமை என்றால் எதையும் மனம் உவந்து ஏற்றல். அதாவது குற்றம் குறைகளை ஆராயாது மன்னித்தலாகும். குற்றம் குறை கண்டால் உலகமும், உயிரினங்களும் (ஜீவனும்) தோற்றும். குற்றம் குறை தென்படவில்லையானால் இறைவன் சிருஷ்டியாகத் தோற்றும். அந்த சிருஷ்டி அனைத்தும் அவன் ஆளுகையில் நடைபெறும் திவ்வியகாட்சியாக தோற்றும். இன்னமும் மனம் அதீதமாகி உயர் நிலைக்குச் சென்றால் அனைத்தும் இறைவன் சொருபமாகவே தோற்றும். இன்னமும், மனம் அதீதமாகி முழுநிலை பெற்றால், உடல், உலக பொருள்கள் தோற்றாது. அனைத்திலும் நாமே நிறைந்திருக்கிறோம் என்றும், நமக்கு அன்னியமில்லை என்றும் பிரம்மப் பேருணர்வு பெறலாம்.

குற்றம் குறை தோற்றும் பரியந்தம், காண்பதிலும், கேட்பதிலும், பேசுவதிலும் புண்ணிய பாபங்கள் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்கும். புண்ணியம் தோற்றினால் அதன் மறுபக்க பாபம் அவஸ்யம் தோற்றும். பாபம் தோற்றினால் அதன் மறுபக்க புண்ணியம் அவஸ்யம் தோற்றும். இவ்வுலகம் எண்ணம், சொல், செயல் என மூன்றினாலும் நடைபெறுவதால் எந்த ஜீவனும் இந்த எண்ணம், சொல், செயல் இந்த மூன்றையும் நிறுத்த முடிவதில்லை; ஆனால் மாற்றலாம், குறைக்கலாம். இந்த கலியுகத்தில் இதற்கு ஒரே வழி சகுணத்தியானமே. அதாவது ஏதாவது உன் மனதிற்கு ஏற்ப ஓர் நாமரூபமுள்ள ஆனால் சூட்சுமமான ஓர் உருவத்தை பற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அந்த தெய்வத்திடம் உன்னை முழுமையாக அர்ப்பணம் செய்ய

வேண்டும்.

அதாவது உலகமும், உடைமையும், அனைத்தும் இறைவனுடையதே. அவனன்றி அணுவும் அசையாது. அவன் கொடுத்தவைகளை வைத்து “அவனே அனைத்தும்” என விளையாடவும், அவன் எடுத்துக்கொண்டால் “ஏன்? எதற்கு?” என்ற காரண காரியம் கேட்காமல் விட்டுக் கொடுக்கப் பழகினால் இங்கு எந்த ஜீவர்களிடமும் எந்த குற்றம் குறையும் தோற்றாது. “நன்மையும் தீமையும் பங்கயற்கோன் எழுதாப்படிவருமோ என சலியாதிரு என் ஏழை நெஞ்சே” என்ற அமைதியும், சாந்தியும் பெற்று விடலாம். நாம் நடைமுறை வாழ்க்கையில் எப்படி நடக்க வேண்டும் என்பதற்கு சில உதாரண கதைகள் தருகிறோம். இவை ஏற்கனவே சொன்னவைகளே! ஆனால் கருத்து, இப்போதுள்ள உங்கள் மனோபக்குவத்திற்கு ஏற்றதாக இருக்கும்.

உணர்வீர்!

ஓர் குளத்தில் அனேக மீன்கள் இருந்தன. கோடை வெய்யிலில் ஜலம் வற்றும் போது விதி பலமாக உள்ள மீன்கள் அடியில் உள்ள நீரோட்டத்தில் சேர்ந்து வற்றாத நீர்நிலைகளுக்கு சென்றன. விதி முடிந்த மீன்கள் தூண்டில், வலை, பறவை என இவைகளுக்கு இலக்காயின. தெய்வாதீனத்தால் இரு மீன்கள் (ஆண், பெண் ஜோடி) இருந்தன. இவைகளை அறிவு (ஆண்மீன்) என்றும் புத்தி (பெண்மீன்) என்றும் இனி அழைப்போம்.

பெண்மீன் (புத்தி) : நாதா! நம் உறவினர் பெரும்பாலும் உயிர் வாழ்வதற்காக கீழே உள்ள

நீரோட்டத்தின் வழியாக பெரிய நீர்நிலைகளுக்குச் செல்கின்றனர். நாமும் அவர்களுடன் சென்றால் ஆனந்தமாக வாழலாம். இந்த சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தாவிட்டால் நாம் அழிவது நிச்சயம்.

ஆண்மீன் (அறிவு) : பெண்ணே! மயங்காதே! கலங்காதே! பயம்கொள்ளாதே! அனைத்தும் இறைவன் செயல். அவனன்றி அணுவும் அசையாது. இங்கு தான், இப்படித்தான் நம் அழிவு என நம் விதியிருந்தால் அதை மாற்றவோ, மறுக்கவோ, விலக்கவோ நம்மாலாகாது. அமைதியோடு, பொறுமையோடு இறை நம்பிக்கையோடு இருப்பாயாக! எல்லாம் அவன் செயல்.

சில வாரங்கள் சென்றன. ஜலம் கோடையில் வற்ற ஆரம்பித்தது. கீழே உள்ள நீரோட்டமும் அடைபட்டுவிட்டது. இனி தப்பிச் செல்ல மார்க்கமும் இல்லை. மீன் இனம் ஓரளவு முடிவுற்றது. ஆனால் இந்த மீன்கள் இரண்டும் அவன் கிருபையினால் நலமாக இருந்தன. ஜலம் வற்றியதை கண்டு பெண்மீன் அலறியது.

பெண்மீன் (புத்தி) : ஓ எம் பிராணபதே! நம் அழிவு நிச்சயம் ஆகிவிட்டது. நீரோட்டமும் முடிந்து விட்டது. இனி எங்கும் செல்ல முடியாது.

இன்னுமும் ஒரு சில நாட்களில் நாம் அழிந்து விடுவோம். இறைவன் என்ன செய்வான்? நம் இருவரையும் தூக்கிக் கொண்டு கடலில் சேர்த்து விடுவானா? “ ஊரோடு ஒத்து வாழ் ” என பெரியவர்கள் சொல்லை மதித்து நடக்க வேண்டும். நம் உறவினர் செல்லும் போது நான் எவ்வளவு சொல்லிப் பார்த்தேன். ஒரு பெண்மணி சொல்வதை கேட்பதா என என் வார்த்தையை அலட்சியம் செய்தீர்கள். இப்போது, அவஸ்தையை நாம் இருவரும் தாங்கியே தீர வேண்டும். இப்படியா நமக்கு அழிவு வர வேண்டும்? இறைவன் காட்டிய வழியிலும் (நாம் செல்லவில்லையே! என கதறி அழுதது.)

ஆண்மீன் (அறிவு) : பெண்பாவாய்! ஏன் இப்படி பயந்து நடுங்குகிறாய்? இப்போது என்ன நடந்து விட்டது? நலமே நடைபெறுகிறது! துன்பம் ஒரு காலும் இல்லவே இல்லை நம் இறைவன் அன்றும் இன்றும் என்றும் நம்முடனே இருக்கிறான். நம் வினையின் உபாதையால் நாம் அவனை மறந்து விடலாம். ஆனால் அவன் நம்மை மறப்பதில்லை. நம்பும் அடியார்களை காப்பேன் என தம் கையில் கங்கணம்

கட்டியிருக்கிறான். அப்படிப்பட்ட கருணாசாகரனை மறந்து, இல்லாத உலகை கண்டு கற்பனை பண்ணி வீணாக மனதை கலங்க வைத்து அவஸ்தையை உண்டு பண்ணி இப்படி துக்கிக்கிறாயே ! கவலையைவிடு ! பயத்தைவிடு ! நடப்பதை நலமாக ஏற்கப்பழகிக்கொள். அவன் திருவடியே நம்மை ரட்சிக்கும்.

குளத்தில் ஜலம் வற்றிய தன்மையினால் இந்த மீன்கள் இரண்டும் மேலே மிதந்து கொண்டிருந்தன. தெய்வாதீனமாக ஓர் வலைஞன் வந்தான். இந்த இரண்டு மீன்களையும் பிடித்துத் தம் கூடையில் போட்டுக்கொண்டு அதை சமைத்துச் சாப்பிட வீட்டை நோக்கி ஆனந்தமாக நடந்தான்.

பெண்மீன் (புத்தி) : ஓ எம் பிராண வல்லபா ! பதி தெய்வமே !! நம் விதி முடிந்தது ! நம் கதை முடிந்தது !! நம் வாழ்வு முடிந்தது !!! பாவி, சண்டாளன், இந்த எம் காதகன் இந்த மாபாதகன் நல்லா இருப்பானா ? இவன் பிள்ளைகுட்டி நல்லா இருக்குமா ? நாசமாப் போவான் ! என்னைத் தள்ளுங்கள் தெய்வபக்தியோடு இருக்கும் உங்களையும் அறுத்துச் சாப்பிடப் போகிறானே !! இவன் குடும்பம் விளங்காது ! குலம் விளங்காது !!

நரகத்திலும் ளரிநரகம்தான் இவனுக்கு
கிடைக்கும். வீட்டிற்கு போவதற்குள்
இவன் கண் அவிந்து போகும்! இந்த
மஹாபாவி நம்மை கூடையில் தூக்கிப்
போட்டுக் கொண்டானே. இவன்
தலையில் இடி விழ! (என தாறுமாறாக
திட்டிக் கொண்டே பெண்மீன் அலறி
அழுதது.)

ஆண்மீன் (அறிவு) : ஓ பெண் பேதையே! ஓ மங்கையிற்
கரசியே! எமக்குகந்த மஹாலக்ஷ்மியே!
நற்குண நங்கையே! குல விளக்கே!
ஆகா! ஆகா! இப்படி விபரீதமான
கற்பனை உனக்கெதற்கு? நீயோ நற்குல
நங்கை! பூமி மாதாவின் அம்சம்.
பொறுமையின் சிகரமே நீ. உன்னிடம்
இப்படி வார்த்தைகள் வரலாமா?
இப்போ என்ன நடக்கிறது? இந்த
மஹாரகஸ்யம் அறியாமல் பிதற்றுகின்றாயே!
நம் இருவரையும் பந்தோபஸ்தாக
எடுத்துச் செல்லும் கருணாமூர்த்தியை,
தீனபந்துவை, அனாத ரட்சகனை
அறியாமல் என்ன வார்த்தை
சொல்லிவிட்டாய்? இங்கு ஜலம் இல்லை,
நாம் இறந்து விடுவோம் எனக்கருதி நம்
ஆபத்தாந்தவன் தம் அபயகரம் கொண்டு
அள்ளி வெய்யில் படக்கூடாது என தம்

கூடையில் இட்டு நிழல் தாங்கலாகச்
 செல்கின்றானே ! அப்படிப்பட்ட
 கருணைக்கடலை உன் விபரீத
 புத்தியால் கடும் வார்த்தையால்
 தூஷிக்கிறாயே ! ஆனால் அவன் உன்
 தூஷண மொழியையெல்லாம்
 பூஷணமாக ஏற்றுக் கொள்வான். கவலை
 வேண்டாம், பயம் வேண்டாம், அவனை
 சந்தேஹிக்க வேண்டாம், அனைத்தும்
 நலமாக நடைபெறும். (என ஆறுதல்
 கூறியது.)

இருமீன்களையும் கொண்டு சென்ற மீனவன் (வாசகர்கள்,
 வாசகம், மீனவன், உண்மையின் வாசகம் ஸ்ரீ பகவான்) வீட்டிற்கு
 சென்றான், மனைவியை அழைத்தான். அடியே ! நல்ல
 கொழுத்த மீன் இரண்டு இன்று கிடைத்திருக்கிறது. இதை
 பொரித்து வை ! நான் நீராடி வருகிறேன் என சொல்லி போனான்.
 அந்த நங்கையும் ஓர் சட்டியையெடுத்தாள். மீன் இரண்டையும்
 அதில் போட்டாள் அவை மூழ்கும் அளவுக்கு நிறைய ஜலம்
 இட்டாள். வீட்டினுள் சென்று அரிவாள்மனையை தேடுகின்றாள்.
 தெய்வாதீனத்தால் அந்த அரிவாள்மனை உடனே அவள்
 கையில் சிக்கவில்லை ஜலம் நிறைந்த மீன் சட்டி வீட்டு
 முற்றத்தில் இருக்கிறது.

பெண்மீன் (புத்தி) : ஐயோ ! பகவானே எங்களுக்கு இந்த
 கதியா வர வேண்டும்? நானாவது
 சந்தேகமும் பயமும் கொண்டவள். என்

பிராணபதி எந்த வினாடியும் உன்னைத்
 துதிப்பவர் ஆயிற்றே! அவருக்கும்
 சேர்த்து இந்த தூர்க்கதியா? பாவி,
 சண்டாளி, நீலி, கொடூர அரக்கி,
 படுபாதகி, ராட்சஸி, கொடுநீலி
 அரிவாள்மனை எடுக்க சென்று
 விட்டாளே! என் பர்த்தா உலக விபரம்
 அறியாதவர், வெளுத்ததெல்லாம் பால்
 என எண்ணுபவர், மரத்தைக்
 கண்டாலும், கல்லைக்கண்டாலும்
 கடவுளாக பாவனை செய்வாரே. அந்த
 கடவுளே எங்களை கை
 விட்டுவிட்டாரே! இனி யார் உதவுவார்?
 இனி எவர் எந்த வடிவில் வந்து ரட்சிக்க
 முடியும்? சட்டி அளவுக்கு வந்து
 விட்டோமே! இந்த அரக்கி அரிவாள்மனை
 எடுக்கப் போய்விட்டாள் இன்னும்
 இரண்டொரு நிமிஷத்தில் எங்கள் கதை
 முடிந்து விடும். ஓ பிராணநாதா!
 பொறுமை, பொறுமை என வாய்க்கு ஒரு
 தரம் சொல்வீரே! இப்போது அப்
 பொறுமைக்கு எங்கே இருக்கிறது
 பெருமை? இங்கு எவரையும் நம்பி
 பிரயோஜனம் இல்லை. நம்பியவர்களை
 கழுத்தறுக்கும் உலகம் இது. இறைவன்
 இருந்தால் இப்படி நடக்குமா? அவன்

இல்லவே இல்லை. அவனை நம்பி நம்பி
 மோசம் போனோம், இனி எவரை
 நம்புவது? இனி நம்பி என்ன ஆவது!
 இன்னும் இரண்டொரு நிமிஷத்தில் நாம்
 சாகப்போகிறோம்! அந்த மூளி
 அலங்காரி இப்போ வருவாள்,
 அரிவாள்மனையில் வைத்து நம்மை கிரீச்
 கிரீச் என்று அறுத்து விடுவாள்.
 கண்ணனாவது, கடவுளாவது? நாம்
 படித்தது, கேட்டது, அத்தனையும்
 கட்டுக்கதை. எவனோ வேலையற்றவன்
 எழுதி வைத்தான். வீணாக நாம் படித்து
 வைத்தோம். இப்படி தூர்க்கதி எவருக்கும்
 வரக்கூடாதையா! பறவை நம்மை
 சாப்பிட்டாலாவது புண்ணியம் உண்டு,
 பாழாய்ப் போன இந்த மனிதன் நம்மை
 சாப்பிட்டால் அவனுக்கு புண்ணியமோ
 பாபமோ? ஆனால் நமக்கு பாபம் தான்.
 “வெந்ததை துண்ணு, விதி வந்தால்
 சாவு” என பழமொழியுண்டு.
 அதைப்போல எந்த கடவுளையும்
 கூப்பிடக் கூடாது. எந்த கடவுளையும்
 நினைக்கவும் கூடாது. ஹே ஸ்வாமி!
 ஹே நாதா! என் அன்பே! உங்களிடம்
 இந்த வரம் கேட்கிறேன். ஏன் என்றால்
 நீங்கள் உண்மையான பக்தர். உங்கள்

பக்திக்கு பகவான் உங்களை
காப்பற்றட்டும். என் வாயாடித்தனத்திற்கு
என்னை தண்டிக்கட்டும். இன்று
முடிவோம், நாளை பிறக்கும் போது
நீங்கள் தான் என் கணவர். நான் தான்
உங்கள் மனைவி. எத்தனை ஜன்மம்
எடுத்தாலும் நம் கணவன் மனைவி
உறவை எவரும் பிரிக்க முடியாது,
பிரிக்கக்கூடாது. இந்த வரம்
கொடுத்தால் போதும்! (எனச்சொல்லி
ஓய்ந்தது அந்த பெண்மீன்.)

எம்பெருமான் கண்ணன் கதை கேட்டுக் கொண்டே
இருந்தான்.

ஆண்மீன் (அறிவு) : சொல்வதையெல்லாம் சொல்லி அழுது
தீர்த்து விட்டாயா? இன்னமும் மிச்சம்
மீதி வைத்திருக்கிறாயா? (என
புன்முறுவலுடன் கேட்டது.)

பெண்மீன் (புத்தி) : உங்களிடம் எதைச் சொல்லி அழுவது?
நான் பிறந்ததைச் சொல்லி அழுவா?
நான் வளர்ந்த கதையைச் சொல்லி
அழுவா? உங்களை கட்டிய கதையை
சொல்லி அழுவா? எதைச் சொன்னாலும்
எல்லாம் அவன் செயல்! எல்லாம் அவன்
செயல்! என்று பழைய பஞ்சாங்கத்தையே
வாசிக்கும் உங்களை என்ன என்று

சொல்லி அழ. கல் போன்ற இதயம் உள்ளவனாக இருந்தாலும், கைபிடித்த அவனே கணவன் ! புல் போன்ற புத்தியில்லாத, பிழைக்கத்தெரியாத, புல்லறிவாளனாக இருந்தாலும் கை பிடித்த அவனே கணவன். இது நம் பண்பாடு. இப்போது நம் கதை இப்படி முடிந்து விட்டதே.

ஆண்மீன் (அறிவு) : என்ன முடிந்து விட்டது? எதுவும் நடக்கவில்லையே! நடப்பதும் நலமாகவே நடந்து கொண்டிருக்க ஏன் இப்படி அழுது புலம்புகிறாய்? நம் தேவி அன்னை மஹாலக்ஷ்மி அலைமகள் நாம் சிரமப்படாத அளவுக்கு நம் ஜீவ நாடியாகிய ஜலத்தை நமக்கு நிறைய கொடுத்து பாதுகாப்புக்கு ஓர் சட்டியும் தந்து எப்படி பாதுகாத்திருக்கிறாள். அந்த லோக நாயகியை, அந்த ஜகதாம்பாளை, அன்னபூரணியை இப்படி திட்டித்தீர்த்து விட்டாயே இது முறையாகுமா?

பெண்மீன் (புத்தி) : என்ன அன்னையா? லோகநாயகியா? நம்மை அறுத்து சுவைத்து சாப்பிடப் போகிறவள் பவதாரணியா? உங்களுக்கு புத்தி தான் இல்லை என நினைத்தேன். ஆனால் ஓர் விவஸ்தையும் இல்லாத ஓர்

பைத்தியமாகி விட்டீர்களே!!!

ஆண்மீன் (அறிவு) : ஹே பிரியே! யாம் ஓர் பைத்தியம் தான். பொய்யை அறியாத பைத்தியம். உண்மையை உண்மையாகவே உணர்ந்த ஓர் பைத்தியம் தான். நன்றாக கவனி: இந்த ஜகன்மாதவை கொலைகாரி என்றும், குடி கேடி என்றும் உன் அறியாமையினால் திட்டினாயே. ஸ்ரீ பரமாத்மா நாம் அந்த குளத்தில் இனியும் இருந்தால் இறந்து விடுவோம் என பறவைகளிடம் சிக்க விடாமல், தூண்டில் முள் தொண்டையில் குத்தி அவஸ்தையும் மரணமும் ஏற்படாத வகையில் தம் மலர் போன்ற கரத்தால் அணைத்து தூக்கி, வெய்யில் பட்டால் உலர்ந்து போவோம் என கருதி ஓர் கூடையில் பத்திரமாக வைத்து நம்மை ஆட்டாமல் அசைக்காமல் இதை பாதுகாத்துக் கொள் என நம் அன்னையிடம் கொடுத்து சென்றான். நம் லோக மாதாவும் நாம் இறந்து போகக் கூடாது என கருதி உடனே ஓர் பெரிய சட்டியையெடுத்து அதில் நம்மை இறக்கி வைத்து, தாமதித்தால் நாம் இறந்துபோவோம் எனக்கருதி நிறைய ஜலம் (நம் ஜீவநாடி) விட்டு

காற்றோட்டமாக வைத்திருக்கிறாளே !
அந்த கருணை வடிவான லோக
நாயகன், நாயகியை போற்றி புகழாமல்,
உன் மனம் போன போக்கில் வாயை
ஆடவைத்து வசைமாரி பொழிகிறாயே !
எப்படி எல்லாம் நம் வாய் ஆடி
மொழிகிறதோ அப்படியே நம் தூல
வாழ்வும் அமையுமே ! எது நடந்தாலும்
எந்த வார்த்தையைக் கேட்டாலும் இது
இறைவன் வார்த்தை, இது இறைவன்
செயல் என உணரத் தொடங்கிவிட்டால்
அங்கு துன்பம் ஏது? துன்பம் தொடரும்
வினை ஏது? வினையில் விளையும்
பிறவி ஏது? நம்மை பாதுகாத்து
கொண்டு வந்தவனை பாதகன்
என்கிறாய், நமக்கு உயிர் நாடியான
ஐலமும் சட்டியும் தந்தவனை பாதகீ,
சண்டாளி என்கிறாய். ஏன் உனக்கு
மாற்றிப் பார்க்கத் தெரியவில்லையா?
உன் சகவாச தோஷம் உன்னை
இந்நிலைக்கு ஆக்கியிருக்கிறது. உன்
பழக்கவழக்கம் அதாவது பழக்கம்
என்றால் உன் வாசகம், உன் பேச்சு;
வழக்கம் என்றால் உன் செய்கை
அதாவது மனம் போல் எண்ணியதை
பேசிவிடுகிறாய், பேசியதை செய்து

விடுகிறாய், இது வல்வினையாக
 உன்னைத் தொடர்கிறது. எது உனக்கு
 துர்செய்கையாகவும், பாதக
 வார்த்தையாகவும் தோற்றினாலும் அதை
 இறை நாமா, இறை உணர்வோடு பார்.
 அனைத்தும் உடனே மாறி விடும். இது
 அவன் ராஜ்யம். ஆனால், அவனால்
 கொடுக்கப்பட்ட விளையாட்டுக்கூடம்.
 அவன் நாமாவை சொல்லி சொல்லி
 ஆடலாம், பாடலாம், கூத்தடலாம்.
 அனைத்தையும் அவனுடையதாகவே
 உணரலாம். இந்த பாவனை
 வந்துவிட்டால், அவன் நாமாவைத்
 தவிர வேறு எதிலும் பிடிப்பு
 உண்டாகாது. அதாவது “வஸ்து
 மோஹம்” உண்டாகாது. வஸ்து
 மோஹம் அற்று விட்டால், அங்கு
 கற்பனை பண்ணும் மனமும்
 மஹத்தாகவே இருக்கும். இந்த
 மஹத்தான மனமே “மனோநாசம்”
 ஆகிவிட்டு இந்த தூலம்
 வினைவசத்தால் இருக்கும் பரியந்தம்
 ஆனந்தமாக விளையாடிவிட்டு,
 விளையாட்டு (வினை) முடிந்ததும்
 அவனாகி விடலாமே ! இந்த
 பாடலைச்சற்று கவனி.

அடக்கிப் புலனை பிரித்தேன்

அவன் ஆகிய மேனியில் அன்பை வளர்த்தேன்
மடக்கிக் கொண்டான் எம்மைத் தம்முள்

சற்றும் வாய் பேசா வண்ணம் மரபு செய்தாண்டி

இந்த முடிந்த முடிவை அறிவு சொல்லி ஆனந்த தூண்டவும் ஆடியது. அந்த ஆனந்தம் பேரானந்தமாக மாறியது. இந்த பேரானந்தத்தினால் அமுத மேகம் கூடியது. இறை நாம முழக்கம் ஏற்பட்டது. கருணைமழை கொட்டோ கொட்டென கொட்டியது. வீட்டுக்கூரையிலிருந்து ஜலம் அருவியென சட்டியில் விழ, சட்டி கவிழ, அறிவும் புத்தியும் இணைந்து முற்றத்தில் தவழ்ந்து கான் ஜலத்தில் விழ, கான் ஜலம் வாய்க்காவில் விழ, வாய்க்கால் ஆற்று ஜலத்தில் சங்கமம் ஆக, ஆறு சமுத்திரத்தில் கலந்து இரண்டென்ற நிலைமாறி ஒன்றாக ஆனது. உணர்வு அடங்கி அழிந்தது. பிரம்மானந்தம் நிறைவுற்றது.

ஓர் ஆஸ்ரமத்தில் அனேக சீடர்களுடன் ஓர் மஹான் வேத வேதாந்த பாடம் நடத்தி வந்தார். வரும் மாணவர்கள் 12 முதல் 15 வருஷங்களில் பாடம் நிறைவுற்று, இல்லற துறவிகளாகவோ, துறவற துறவிகளாகவோ நிலைபெற்று செல்வர். அனேகர் அவ்விதம் சென்றனர். ஆனால் விதி வசத்தால் ஓர் மாணவன் 20 வருஷம் ஆகியும் எந்த பயிற்சியும் ஆகாமல் (ஆகவில்லையோ, ஆக்கவில்லையோ) இருந்தான். இவன் ஆஸ்ரமம் வந்ததில் இருந்து எழுதவைத்தும், வாயால் புகட்டியும் இவனுக்கு எந்த பாடமும் ஆகவில்லை. சாம, தான, பேத, தண்டம் என நான்கும் இவனிடம் பயனற்றன. ஆஸ்ரம புற வேலைகளை சிரத்தையுடன் செய்வான். உணவு, உடை,

இருப்பிடம் இவைகளில் சிரத்தை அணுவளவும் இருக்காது—
 அது தன்மட்டில். பிறருக்கு குறிப்பறிந்து செய்து விடுவான்,
 அதில் மகிழ்வடைவான். குருதேவருக்கும் வயதாகி விட்டதால்
 பாடம் நடத்த இயலவில்லை. குறிப்பிட்ட மாணவர்களை வைத்து
 பாடம் நடத்தி முடித்து அவர்களையும் அவர்கள் நிலைக்குத்
 தக்கபடி அனுப்பி வைத்துவிட்டார். அவர் கடமையும் முடிந்தது.
 ஆனால் இவன் ஒருவன் மட்டும் ஸ்ரீ குருதேவரைவிட்டு
 பிரியாமல் எப்படி திட்டினாலும், எப்படி விரட்டினாலும் சிரிப்பானே
 தவிர இவரை விட்டு அவன் அகல்வதேயில்லை. இந்த
 மூடசீடனின் இயலாத தன்மையை வைத்துக் கொண்டுதான்
 பொறுமையின் அனுபவ அறிவை பெற்றுக் கொண்டார் அந்த
 ஸ்ரீ குருதேவர். இந்த மூடசீடனும் ஸ்ரீ குருதேவரை விட்டுச்
 செல்வதாக இல்லை, அவராலும் இவனை விட முடியவில்லை.
 ஓர் நாள் அடா எம் செல்வமே! இப்படி “முட்டாளாக”
 இருக்கிறாயே! எமக்குப்பின் என்ன செய்யப் போகிறாய்?
 என்றார். இந்த மூடசீடனும் கட கட வென சிரித்தான். ஹே
 குருதேவா! “நான் முட்டாள் தான்”, என்னைப் போல
 லட்சக்கணக்கானபேர் முட்டாளாகத்தான் இருக்கிறோம்.
 எங்களுக்கு வினைசரீரமும், அதை ஆட்டி வைக்கும் மனமும்
 பரிபாகப்பட்டு வரவில்லை. இது ஜன்ம ஜன்மாந்திர
 சகவாசதோஷ பழக்கம். இது திரிமூர்த்திகளாலும் ஆகாது.
 ஆனால் உம் போன்ற மஹான்களால் ஆகும். ஒன்று இதில்
 முடியும்; அல்லது அடுத்ததில் முடியும். என் போன்றவர்கள்
 முட்டாளாக இருக்கக்காரணம்:

“முட்டைக்குள்ளேயே இருந்து சுற்றி, சுற்றி
 ஆளப்பட்டவர்கள் முட்டாள்தானே!!!” இந்த முட்டையை

அதாவது பூமியை இந்த மாயையை அதாவது இந்த அறியாமையை இல்லை! இல்லை!! இல்லை!!! என என்று உடைத்து வெளியேறுகிறோமோ அன்று நாம் முட்டாளல்ல நாம் அறிவாளியாவோம்.

நான் என்றால் முட்டாள்தான்; நாம் என்றால் பேரறிவு-முழுமையான அறிவு.

அது தங்கள் கிருபையாலும், இறைவன் அனுக்ரஹத்தினாலும் தான் முடியும். என்னிடம் இருக்கும் காமம், குரோதம், மோஹம், லோபம் என்பவை ஜன்மஜன்மாந்திர படுகுழி சேறாகும். அது இறை அனுக்ரஹம் என்ற கதிரியக்கத்தால் உலர்ந்து வருகிறது. அது இன்னும் சில காலத்தில் உலரும். பின் தங்கள் கிருபையினால் (ஆசியினால்) தூர்க்கப்படும். அந்த எண்ணத்தை தாங்கள் விடுங்கள். எனக்கு சேவை ஒன்றே போதும். “தங்கள் சேவை உலர்த்தும்; பார்வை அகற்றும்” ஸ்ரீ குரு தேவர் உணர்ந்தார். அந்த ஒன்றே அங்கும் இங்கும் எங்கும் நடத்தி வருகிறது.

“கண்கள் கொண்டு பார்த்தால் வேஷம் தெரியும்”

“மனக் கண் கொண்டு பார்த்தால் துவேஷம் தெரியும்”

“அறிவுக் கண் கொண்டு உணர்ந்தால் அனைத்தும் மறையும்”

சிவனே என்றிரு! என்றால் தெய்வம் தோற்றும்; அசைவு தோற்றும்; விகாரம் தோற்றாது. இது சாட்சி நிலை.

சிவமே என்றிரு! என்றால் அனைத்தும் ஒன்றாய் உணரலாம். அது சர்வசாட்சி. இது அகண்ட விருத்தி.

நலமாயிரு! என்றால் மனநலனும் ஆத்ம சுகமும் உண்டு,

பின் விளக்கவோ சொல்லவோ ஏதும் இல்லை.

“ஆனால் ஒன்றுண்டு”

“இல்லையென்ற தில்லையில் இல்லையென்பதும்

இல்லையே”

என்றால் “இல்லையென்றால் இல்லை, உண்டு என்றால்
உண்டு”

மஹாமௌனம் அகண்டைக ரஸம்!!!

22 வருஷம் ஓடிவிட்டது. தம் சிஷ்யனை அழைத்தார். குழந்தாய்! யாம் காசியாத்திரை செல்ல இருக்கிறோம். அங்கு கங்கைகரையை சேர ஆறு வருஷமாவது ஆகும். உன் விருப்பம் என்ன? என்றார் குருதேவர். அந்த மூட சீடனும் தங்கள் தூல நிழல் தங்களை விட்டு பிரிய முடியுமா? தங்கள் தூலம் பிரிந்தால் இந்த தூலமும் பிரியும் என்றான். சரி உன் பிராப்தி எப்படியோ அப்படி நடைபெறட்டும் என தம் மூட சீடனுடன் காசியாத்திரை புறப்பட்டார்.

ஸ்ரீ சத்குரு சேவை செய்த வண்ணம் சென்றான் மூட சீடன். ஆண்டு ஆறு ஆகியது. கங்கைக் கரைக்கு வந்து விட்டனர். அங்கு வனத்தில் சஞ்சாரம் செய்யும் போது ஓர் மரத்தடியில் ஸ்ரீ குரு தேவர் அமர்ந்தார். அந்த இடம் நதிக்கரையை விட்டு சற்று தூரமாகவே இருந்தது. அன்று ஸ்ரீ குரு தேவரைக்கவனிக்கிறான் அந்த மூட சீடன். அவர் தூலம் நலிந்து கூர்ணித்தே வந்தது. ஆனால் இன்று ஓர் பரவச நிலையில் பரிபூரண சமாதி ஆகும் நிலை தென்பட்டது. சரி இன்றோ நாளையோ ஸ்ரீ குரு தேவர் சமாதி ஆவார், இனி நாம் சர்வ

ஐக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும் என முடிவு பண்ணினான். மரத்தடியில் அமர்ந்த சற்று நேரத்தில் தம் சிஷ்யனை நோக்கி, குழந்தாய்! கொஞ்சம் நா வறட்சியாக இருக்கிறது. கங்கை சென்று இந்த கமண்டலத்தில் ஜலம் கொண்டு வருவாயாக! என பணித்தார்.

இந்த மூட சீடன் சற்று திகைத்தான். இந்த நேரம் நாம் செல்லக்கூடாதே! ஆனால் ஸ்ரீ குருதேவர் வாக்கையும் மீற முடியாது. வேறு ஏதாவது என்றால் ஒத்திப் போடலாம் தாக சாந்திக்கு ஜலம் மிக மிக அவஸ்யமாயிற்றே. இதை எப்படி மறுப்பது? ஹே குருதேவா! தயாநிதி! இது என்ன சோதனை? கிட்டத்திட்ட 30 வருஷம் ஆகப்போகிறது. இது கால பரியந்தம் செய்த சேவை வேறு, பரிபூரணசமாதி கூடும் போது செய்யும் சேவை வேறு. இது லட்சத்தில் ஒருவருக்குத்தான் கிடைக்கும் என்பார்கள். அந்த பாக்கியம் நான் செய்யவில்லையா? ஹே பரம் பொருளே! இந்த நேரம் என்னை வெளியே அனுப்புகிறாயே! என் வினையும், ஆணவ மலமும் அத்தனை கடுமையாகவா இருக்கிறது? சரி அது நான் தேடியது, அதை நான் தானே அனுபவிக்க வேண்டும். என் போன்ற அபாக்கியவான்கள் இனியும் பிறக்க வேண்டாமய்யா! போதும் போதும் இந்த உலக நரக வேதனை! இந்த புழுக்கூட்டை இல்லை என வெறுக்கவும் முடியவில்லை, தோற்றுவதை இல்லையென மறுக்கவும் முடியவில்லை. கண்ணுக்கு முன் முழு முண்டமாக தோற்றுவதை எப்படி இல்லையென்பது? “சிந்தையும் உன் போல் செயலற்று அடங்கிவிட்டால் வந்ததெல்லாம் நின் செயலாய் வாழ்வேன் பராபரமே” என்ற நிலை என்று பெறுவேனோ? நான் பெறுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நீ என்னை அடுத்து அடித்து

தடுத்தாட்கொண்டால் தான்முடியும் என புலம்பிய வண்ணம், இப்போது ஸ்ரீ குருதேவரை எப்படி தனியே விட்டுச் செல்வது எந்த நேரம் என்ன சொல்வார்? எதைக் கொடுப்பார்? எனத் தெரியாதே! இந்த நேரம் இவருடன் ஒருவர் இருந்து ஆகணுமே! என மனம் உருகும் போது ஓர் யௌவனமான பெண் இவன் பின் நின்று இவன் ஆணைக்கு காத்துக் கொண்டிருப்பது போல் தோன்றியது. ஓ அம்மா! மாதரசி! நல்ல நேரத்தில் நீ வந்தாய். நீ சற்று நேரம் என் குரு தேவர் சமீபம் அமர்ந்துகொள். அவருக்கு இப்போது தீர்த்தம் தேவைப்படுகிறது. நான் போய் கங்கையில் ஜலம் கொண்டு வருகிறேன். நீ என் குரு தேவரைக் கவனித்துக்கொள். நான் வரும் முன்பு “ஏதாவது ஒன்றை கொடுப்பார் அல்லது ஏதாவது ஒன்று சொல்வார்” அவர் கொடுத்தால் அதை என்னிடம் கொடு! ஏதாவது சொன்னால் அதை என்னிடம் சொல் என்றான். அந்த பெண் எதுவும் பேசவில்லை, மௌனப் புன்னகையுடன் தலை அசைத்தாள்.

மூட சீடன் ஜலம் எடுக்க சென்றுவிட்டான் ஸ்ரீ குரு தேவர் அந்த பெண்ணை உற்று நோக்கினார். அவர் அவளை உணர்ந்தார். புன்முறுவலுடன் சமிக்ஞை செய்தார். அவள் அவர் திருவடியின் கீழ் அமர்ந்து ஸ்ரீ பாத சேவை செய்தாள். அவர் ஏதோ எண்ணியவராய் ஏதோ ஒன்றைத் தேடினார். இரண்டு இதழ் உள்ள ஓர் பனை ஓலை அவர் சமீபமாக உருண்டு வந்து சரண்புகுந்தது. அதையெடுத்தார், ஏதோ ஓர் கருவி அவர் கைகளில் சிக்கியது. அந்த கருவியை வைத்து அந்த இரண்டு ஓலையிலும் ஏதோ எழுதினார். அந்த இரண்டு ஓலையையும் இரண்டாக கிழித்தார். இரண்டையும் இரண்டு சுருளாக சுற்றினார். அந்த பெண் முகத்தை சற்று கூர்ந்து நோக்கினார்.

அவள் இருகாதுகளும் குணுக்கு (காதணி) போடும் அளவுக்கு துவாரம் சற்று பெரிதாகவே இருந்தது. அவர் தம் தலையை அசைத்து சமிக்ஞை செய்தார். அவள் நெருங்கி வந்து தம் காதுகளை அவரிடம் “ஊம்” என நீட்டினாள். அவர் அந்த ஓலைச்சுருள் இரண்டையும் இரு காது துவாரத்திலும் திணித்துவிட்டார். அவள் அவரை நோக்கி ஓர் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு “இது போதும்” என்ற நிறைவுடன் சற்று ஒதுங்கி அமர்ந்து கொண்டாள். ஸ்ரீ குரு தேவர் ஆழ்நிலை தியானத்தில் அமர்ந்தார். சில நிமிஷங்களில் “பரிபூரண சமாதி” ஆனார். அவர் பரத்துடன் கலந்து விட்டார். புழுக்கூடு பீஸ் போன பல்பாக அமர்ந்திருந்தது. (பெண்ணாக வந்ததோ மாயா சொருபம். அந்தந்த காலங்களில், அந்தந்த இடங்களில் தன்னை தோற்றுவித்து கொள்ளும், வந்தகாரியம் முடிந்ததும் எப்படி வந்ததோ அப்படியே தம்மை மறைத்துக் கொள்ளும்) (மாயா சொருபம் தெய்வம்).

மூட சீடன் ஜலம் கொண்டு வந்தான், வந்ததும் தம் குருதேவரை நோக்கினான். “காரியம் காரணத்தில் மறைந்துவிட்டது”. கண்களில் கண்ணீர் பனித்து நின்றது. உடனே அந்த காரிய காரணத்தை மறந்தான், கண்ணீரை துடைத்தான், அவ்விருவரையும் நமஸ்கரித்தான்.

நடந்ததை எண்ணுபவன் ஏமாழி!
 நடப்பதாக இருப்பவன் அறிவாழி!!
 இந்த இரண்டு மற்றவன் பரவாழி!!!

(வாழி = ஆழ்பவன்) முதலாமவன் ஏமாற்றத்தில் ஆழ்பவன். இரண்டாமவன் அறிவு சொருபத்தில் ஆழ்பவன். மூன்றாமவன்

பரநிலையில் (பிறவா நிலையில்) ஆழ்பவன் என கொள்க. அந்த பெண்ணை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். அம்மா! ஸ்ரீ குரு தேவர் ஏதேனும் கொடுத்தாரா? அல்லது ஏதேனும் சொன்னாரா?? (அவள் கல கல வெனசிரித்தாள்) அவள் சொன்ன வாசகம்: நல்ல ஆளையா நீங்கள் இருவரும்.

“நீ ஓர் முட்டாள்” விளக்கம் முன் உண்டு!

“அவர் ஓர் மடையன்” விளக்கம் இனி!

வற்றாத ஜீவநதிகள் என்றால் எக்காலமும் ஜலம் பிரவாகமாக ஓடும். கோடையில் பனி உருகியும், மாரியில் மழைபெய்தும் ஜலம் குறையாமல் இருக்கும். அந்த ஜலம் இல்லையெனில் குடிக்கவோ, குளிக்கவோ, பாசனத்திற்கோ எதுவும் செய்ய இயலாது. இது உலக நிலை!

அந்த வற்றாத நதிகளில் பெரிய நீர்த்தேக்கத்திற்கு அணையென்றும், அதிலிருந்து பிரியும் வாய்க்காலில் பாசனத்திற்காக திறந்து விடும் இடத்திற்கு மதகு அதாவது மடை யென்றும் சொல்வதுண்டு. “கடல் மடை திறந்த வெள்ளம்” போல் அருள் பிரவாகம் வருகிறது; அமுத பிரவாகம் வருகிறது என சொல்வதுண்டு.

இதைத்தான் ஸ்ரீ மகான்கள் தான் இறந்து தலைவனில் கலந்து அந்த ஒன்றில் நிறைந்து பரசொருப வாசகமாக, தெய்வீக பிரவாகமாக, தங்கு தடையின்றி அமுத பிரவாகம் வருவதை, மடை திறந்த வெள்ளம் போல் வருவதைதான் அமுத பிரவாக மடையை உடைய “மடையன்” என்பது ஸ்ரீ மஹான்களின் கருத்தாகும்.

அந்த பெண் சொன்னாள்: உன் குரு தேவர் நீ ஜலம் எடுக்க சென்ற பிறகு என்னை அருகே அழைத்தார். நான் அருகில் சென்று அமர்ந்ததும், ஓர் உந்துதலால் அவர் திருவடியை பற்றி இதமாக வருடி சேவை செய்தேன். அவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். ஓர் பனை ஓலை தெய்வாதீனமாக வந்தது. அதை எடுத்து இரண்டாக்கினார். அதில் ஏதோ எழுதி கிறுக்கினார், இரண்டையும் இரண்டு சுருளாக்கினார், எனக்கோ அம்மா, அப்பாவோ, உறவு சுற்றமோ எவரும் கிடையாது. என்னிடம் நகை, நட்டு (பூஷணம்) எதுவும் கிடையாது. உன் குருதேவரோ எனக்கு எல்லாமாய் ஆனார். ஆகையால் அந்த ஓலைச்சுருள் இரண்டையும் என் காதுகளில் திணித்து காதணியாக்கிவிட்டார். நன்னாயிருக்கா அய்யா? என தன் காது இரண்டையும் அசைத்துக் காண்பித்தாள். அவனும் மிக அமைதியாக, பொறுமையாக, “அம்மா உனக்கு நன்னாயிருக்கு” என பதில் சொல்லி அவள் திருவடிகளில் விழுந்து நமஸ்கரித்தான். இங்கு ஓர் குறிப்பு: ஸ்ரீ குருதேவர் ஏதாவது கொடுப்பார் அல்லது ஏதாவது சொல்வார் என எதிர்பார்த்தான். “இன்னமும் இவனுக்கு நிலை கூடி வரவில்லை.” அதை உணர்ந்தான். அந்நிலையிலும் பொறுமையை இழக்கவில்லை. இவனுக்கு அந்நிலை கூடியிருந்தால் அவர் சமாதி நேரம் பார்த்து அவனை அனுப்பியிருக்கமாட்டார் ஸ்ரீ குருதேவர். இங்கு பொறுமைக்கே ஓர் சோதனை. வந்தவன் நிலையை உணர்ந்தான். ஸ்ரீ குருதேவர் கைப்பட எழுதிய ஓலைசுவடியை காண்கிறான். அதை அவள் சம்மதத்துடன் கொடுக்கவில்லை. இவனும் என் குருதேவர் கொடுத்தது தானே அதை என்னிடம் கொடு என கேட்கவும் இல்லை. “தாமாசு கனிய வேண்டும்; நாம் கனிய

வைக்ககூடாது”.

இங்கும் பொறுமைக்கு ஓர் சோதனை!

“ஸ்ரீ குருதேவரே ஓர் பெண்ணாக (ஸ்ரீ பகவானாக) வந்து சூட்சுமமான ஓலைச்சுருள் சொருபத்தில் இருக்கிறார்” ஸ்ரீ பகவானாகிய பெண் தூலம்; ஓலையில் வரி வடிவில் சூட்சுமம். ஸ்ரீ குருதேவரே பகவானாகிய பெண்ணாக இருந்து ஓலையை வைத்திருப்பதால், அந்த ஓலை என்று நம் கைக்கு கிடைக்கிறதோ, என்று அந்த ஓலையின் சூட்சும ரகச்யம் நமக்கு அனுபவமாகிறதோ, அது கால பரியந்தம் ஸ்ரீ சத்குரு சேவை ஸ்ரீ பகவத் சேவையாக நம்மை ஆட்படுத்தியிருக்கிறது என உணர்ந்து அந்த மாதரசிக்கு சேவை செய்து வந்தான். வேதவிதிப்படி பார்த்தால் முதலில் மாதாபிதாசேவை, பின் குரு சேவை, தெய்வ அனுகிரஹத்தால் தெய்வீக நிலை பெறுவது, பின் தெய்வ சேவையல்ல; தெய்வபக்தி. அதாவது தெய்வகிருபை பெறுவது. அதே தெய்வம் ஸ்ரீ சத்குருவாக வர, அந்த ஸ்ரீ சத்குரு சேவையினால் துவைதம் மறைந்து தாம் அத்வைதமாகுதல். இது பரசொருபஸ்திதி.

இங்கு இந்த மூடசீடன் ஸ்ரீ சத்குரு சேவைக்கு பிறகு ஸ்ரீ சத்குருவே தெய்வ வடிவம் தாங்கிவந்து,

“எஞ்சிய பிராரப்தத்தை முடித்து,
தன்னையும் அழித்து அவனையும் முடித்து”

தாம் தாமாகும் நிலை பெறுகிறது. இது வினோதம் தான்.
“இது பொறுமையின் பெருமைக்கு ஓர் பாடம்”

அந்த பெண் யௌவனமானவள், நல்ல அழகானவள். ஆகவே இங்கு இவன் மனோநிலைக்கு ஓர் ஆறு ஆண்டு பாடம் நடைபெறுகிறது. அவள் ஓர் ஆட்டக்காரி, கயிற்றின் மேலே இருந்து கொண்டு பற்பல வித்தைகள் செய்யும் மாயா ஜாலக்காரி. ஸ்ரீ சத்குருசேவை போல் இந்த பெண்ணுக்கும் அவள் உடைகளை சுத்தம் செய்வது, சமைப்பது, கால்பிடித்து விடுவது, அவள் ஆடும் போது மேளம் அடிப்பது, பணம் பிரிப்பது இப்படி எல்லா வேலைகளையும் சிறப்பாக செய்வான். இந்த சேவையினால் மனம் அடித்துத் துவைத்து கந்தல் கந்தலாகி உருத்தெரியாமல் போய்க் கொண்டிருந்தது.

ஓர் நாள் இரவு அந்த பெண்ணுக்கு (ஸ்ரீ பகவானுக்கு பாத சேவை செய்து கொண்டிருந்தான். அவள் கேட்டாள் ஏனையா! நீ ஓர் இளவட்டமான ஆண்தானே! நான் ஓர் வயது வந்த அழகான பெண்தானே!! என்கால் பிடித்து விடும் போது நான் எப்படி இருக்கேன் என உனக்கு தெரியவில்லையா?

“உனக்கு ஆண்மையே இல்லையா”? என்றாள்.

அவன் கலகலவென சிரித்தான். அவன் சொன்னான் : அம்மா நீ எப்படி இருந்தால் என்ன? எப்படி வந்தால் என்ன?? “நீ தாய், யாம் உன் சேய்” (இங்குதான் நான் மாறி யாம் என மாறுகிறது). “உன் சித்தம் எம் பாக்கியம்”. ஆண்மையே இல்லை யெனச் சொன்னாய், அது ஸத்யமே! ஆண் என்றால் சிவன், மை என்றால் மையல் அதாவது மயக்கம். இது உலக ஜீவர்களுக்குப் பொருந்தும். அதாவது, சிவனாக இருந்தால், தெய்வீக (மாயையின்) மயக்கம் உண்டு. ஜீவனாக இருந்தால் சிற்றின்ப மயக்கம் உண்டு. யாம் ஜீவனும் அல்ல; சிவனும்

அல்ல.

“சிவமாக இருக்கிறோம்”

1. ஜீவனாக இருந்தால் இன்பம் துன்பம் இரண்டும் உண்டு. சந்தோஷம் என்று சொல்லக்கூடிய ஐகவாஸதோஷ இன்பமும் உண்டு.

2. சிவனாக இருந்தால் ஆனந்தம் உண்டு. அதாவது சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரத்தால் தோன்றும் (பெயரளவில் தோன்றும்) பேராநந்தம் உண்டு.

3. சிவமாக இருந்தால் ஆத்மசுகமும், மனநலனும் உண்டு. இது நித்ய ஸத்ய பிரம்மானந்தமாகும். யாம் ஜீவனும் அல்ல, சிவனும் அல்ல, சுத்த சிவமே என்றான்.

பொறுமையினாலும், சகிப்புத்தன்மையினாலும், விட்டுக் கொடுத்தலினாலும், குற்றம் குறைகளை மறத்தலினாலும், மன்னித்தலினாலும் இந்த அதீத நிலை பெற்றான் போலும். இவன் சாதனை : வைகறை துயில் எழுவான். நம் அன்னை படுத்திருக்கும் இடத்திற்கு வருவான். அவள் முகத்தில் “இரு காதுகளிலும் உள்ள காதோலையை பார்ப்பான்”. ஸ்ரீ சத்குரு தரிசனம் அது தான். பின் அந்த அன்னைக்கு சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வான். அவள் துணிமணிகளுடன் நீர் நிலைகளுக்கு சென்று சுத்தம் செய்து, ஸ்நானம் முடித்து, சமையல் செய்து, அவள் உண்ட பிறகு, தான் உண்டு அவளுடன் மேளம் தட்டச் செல்வான். கிடைக்கும் வருவாயில் அன்றைக்கு தேவையானதை வாங்கி இரவு போஜனமும் முடித்து,

அந்த அன்னைக்கு இரவு பாத சேவையையும் முடித்து சிவமே என இருப்பான். இவன் சேவையும், சாதனையும் பூர்த்தியானது.

ஒரு நாள் அவள் கயிற்றில் மேலே பற்பல வித்தை காட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். இவன் ஓர் ஓரமாக அமர்ந்து மேளம் தட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். அனைத்தும் முடிந்த தன்மையால் காலா தீதமான அந்த ஒன்று தானே ஓர் காலத்தை கணித்துக் கொண்டு இவனை தன்னோடு இணைக்க ஒரு தூலம் தாங்கி இவன் முன் பிரத்தியக்ஷ காட்சி தந்தது.

இங்குதான் நாம் குரு பக்தியை உணர வேண்டும். அவள் எங்கு எப்படி நின்றாலும், இருந்தாலும், ஆடினாலும் இவன் பார்வை அந்தக் காதோலை (குருதேவர்) மீது தான் இருக்கும். வேறு உணர்வு இல்லை. இன்றும் இதே நிலையில் தான் இருந்தான். “இந்த பிரத்தியக்ஷ தரிசனமும் இவனை மயக்கவில்லை.” இந்த தரிசனம் இவன் ஸ்ரீ சத்குரு காதோலையை மறைத்தது. அதாவது அவள் காதோலையை மறைத்தவண்ணம் அவன் முன் நின்றது, இவன் வந்து நின்ற சொரூபத்தை காணவில்லை. அது தடையாக இருப்பதை மட்டும் உணர்ந்தான். உடனே ஒரு கையால் அந்த சொரூபத்தை “அப்பால் செல்” என தள்ளிவிட்டான். அதுவும் புன்முறுவலுடன் சற்று ஒதுங்கியது. அது ஆட்டக்காரி அன்னையிடம் சென்றது. அவள் கயிற்றில் தலைகீழாக தொங்கிய வண்ணம் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். அது அவளுக்கு கீழே நின்று, அவளை நோக்கி ஓர் புன்முறுவல் பூத்தது. அவளும் அதை நோக்கினாள். தான் வந்த வேலை முடிந்ததாக எண்ணி அதை நோக்கி புன்னகைத்தாள்.

அது தம் காதில் அணிந்திருந்த குண்டலங்களில் ஒன்றை கழற்றி அவளிடம் வீசியது. அவள் அதை லாவகமாக பற்றிக் கொண்டாள். தம் காதில் ஓர் காதோலையை எடுத்து கீழே நின்ற அதனிடம் போட்டுவிட்டு அந்த குண்டலத்தை அதில் மாட்டிக் கொண்டாள். கீழே வீழ்ந்த காதோலையை அது தொடாமலேயே தம் பதம்பாதத்தால் மூடிக் கொண்டது. அது அடுத்த குண்டலத்தையும் கழற்றி அவளை நோக்கி அவ்வாறே வீசியது. அவளும் அதை லாவகமாக பற்றிக் கொண்டு அடுத்த காதோலையையும் கழற்றி போட்டுவிட்டு அந்த குண்டலத்தையும் தம் அடுத்த காதில் மாட்டிக் கொண்டாள். கீழே வீழ்ந்த அடுத்த காதோலையையும் தம் மறு பதம் பாதத்தில் மறைந்துக் கொண்டது அந்த ஸ்ரீ பரம் பொருள்.

ஸ்ரீ குருதேவராகிய காதோலையை கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன் அந்த ஸ்ரீ குருதேவர் இரு திருவடிகளிலும் வந்து சங்கமமானதை உணர்ந்தான்.

“இப்போது மாயா (ஸ்ரீ பகவான்) சொருபத்தை மறந்தான்”.

“ஸத்ய சொருபமான ஸ்ரீ பாத கமலங்களை உணர்ந்தான்”

அந்த இருபாத கமலங்களையும் தம் இரு கரங்களாலும் பற்றினான். கண்ணீரைக் கொட்டினான். ஸ்ரீ பாத கமலங்களை கழுவி தம் பாதக மலங்களை போக்கினான்.

செய்வதொன்றும் அறிகிலோம் ஒரு

திக்கில்லாக் கொடும்பாவியேன்

உய்வதற் கொருமார்க்க மின்றிவன்

ஒண்டியாய் உமை அண்டினோம்.

தெய்வம் நீயல்லா திந்த வேளையில்

தீய எம் துயர் மாயவே

பெய்வாய் அருள் மாமழையெனப்

பிரம்மமே பரப்பிரம்மமே.

என உருகினான். மும்மலம், மூவினை, முக்குணம், மூவாசை ஆக இந்த பன்னிரண்டும் சாம்பலாயின போலும்.

அது (ஸ்ரீ பகவான்) ஒரு பாதம் தன்னை அகற்றியது, இவன் ஓர் ஓலையை யெடுத்தான். அந்த ஓலையின் வாசகம்: இந்த ஓலையைப் பார்த்த மறுகணம் உன் அறியாமையின் மயக்கமான 12ம் சாம்பலாயின. அது அடுத்த பாதம் தன்னையும் அகற்றியது. இவன் அந்த ஓலையையும் எடுத்தான். அந்த ஓலையின் வாசகம் : இந்த ஓலையைப் பற்றிய மறுகணம் “அது நீ நீ அது” (பிரம்மம் அகம் அகம் பிரம்மம்) என உணர்த்தியது. “அதை அது அதுவாக்கிக் கொண்டது”.

பொறுமை என்றால் சோம்பல் என பொருள் கொள்ளக் கூடாது. பொறுமை என்றால் அனைத்து எண்ணங்களையும் (கற்பனைகளையும்) முழுமையாக விட்டுவிட்டு அந்த ஒன்றில் ஆழ்கலாகும். சோம்பல் என்றால் கோடானு கோடி கற்பனைகளையும் உருவாக்கிக் கொண்டு மனோ அவஸ்தையுடன் ஒன்றும் செய்யாமல் (இறை சிந்தனையும் இல்லாமல்) கர்மாவை பெருக்குதல். சிக்கனம் தேவை; கருமித் தனம் கூடவே கூடாது.

சிக்கனம் என்றால் தற்காலிக தேவைக்கு வைத்துக் கொள்ளுதல், சேமிப்பு இல்லாமை. தரத்திற்குமிஞ்சி செலவு

செய்யாமையும், வாங்காமையும், குறிப்பாக ஆடம்பரம், தனக்குப்போக (தன் குடும்பத்திற்கு) தானமும் சிக்கனமாகும்.

கருமித்தனம் என்றால் தான் உண்ணும் போது பிறரைப் பார்க்கவைத்து உண்பது; தன் செலவுக்கு 10 NP இருந்து மீதி 10 NP மிஞ்சுவதை கொடுக்காதிருப்பது. “கொடுக்காதிருப்பது சிறுபாபம்; பிறர் கொடுப்பதை தடுப்பது பெரும் பாபம்”. இது கருமித்தனமாகும்.

உன் ஐந்து விரல்களையும் சற்று கூர்ந்து நோக்கு. ஐந்து விரலும் ஒண்ணாவாயிருக்கு? அதுபோல குடும்பத்தில் பேதம்; பேதத்தால் பிரச்சனை; பிரச்சனையால் கஷ்டம், கவலை, துக்கம், துயரம் இருக்கத்தானே செய்யும் என சாந்தி சமாதானம் செய்து விடுகிறாய். இதைப் போலவே வீட்டையும், நாட்டையும் விரல்களை சுட்டிக்காட்டி குற்றம் இல்லாமலும், செய்யாமலும் இருந்து கொள்கிறாய்.

இதை சற்று உணர்.

1. பெரு விரல் : இறைவனாகும். அதாவது உன் உபாசனா மூர்த்தியாகும்.
2. ஆள்காட்டி விரல் : ஜீவனாகும் அதாவது ஆத்மாவையே ஜீவனாக பாவனை பண்ணும் மன மடமையாகும்.
3. பாம்பு விரல் : (மத்தி விரல்) ஆணவமாகும். அஹங்காரமான அபிமானமும் ஆகும். நம் குல குடும்ப

கோத்திரத்தின் ஆணி வேராகும்.
அதனால் தான் அது நீளமாக
இருக்கிறது.

4. மோதிர விரல் : இது ஆவரண மயக்கமாகும்.
பொன்னாசையாகும். நாமரூபத்தை
குண சொரூபமாக காட்டி தீராத
மயக்கத்தை அதாவது ஓர் கடுமையான
பற்றை உண்டுபண்ணுவதாகும். இது
கர்மாவாகும்.

5. சுட்டு விரல் : கடுகு சிறுத்தாலும் காரம்
வலிமையானது என்பது போல் இது
அளவில் சிறிதாக இருந்தாலும்
இல்லாததை இருப்புடையது
போல்காட்டும் மாயா சொரூபமாகும்,
அதாவது விட்சேப கலக்கத்தை
(மாயையை) உண்டு பண்ணும் ஓர்
மாயா கார்யமாகும்.

இப்படி ஐந்தும் ஐந்து நிலைகளில் செயல்படுவதால்
அனைத்தும் பிரச்சனைக்குரிய விஷயமாகும். இவை இல்லாமல்
எந்த கர்மாவும் பண்ண முடியாது.

ஆனால் இவைகளை ஒருமித்து அனைத்து குணங்களையும்,
நிர்மூலமாக்கவே ஸ்ரீ மஹான்கள் சில வழிமுறைகளை வகுத்து
வைத்தார்கள். அதாவது பஸ்பம் (விபூதி) என்றால் உலகம்,
'உயிரினங்கள், அனைத்துப் பொருள்களும் ஒரு காலத்தில்

பஸ்பமாகப் போகும், எதுவும் மிஞ்சியிருப்பதில்லை என உணரும் பொருட்டு விபூதி குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த விபூதியை எடுத்து மூன்று விரல்களில் வைத்து அதாவது அறியாமையின் ஜீவனும்; அபிமானத்தால் வரும் ஆணவமும்; இல்லாததை உண்டு எனக்காட்டும் கர்மாவும் முக்காலத்திலும் இல்லை! இல்லை!! இல்லை!!! என ஸ்ரீ பரமன் என விளங்கும் கட்டை விரலால் தேய்த்து! தேய்த்து!! தேய்த்து!!! “இல்லையெனப் பிரமாணம்” செய்து லடாடம் என்ற நெற்றியில் பூசினால் புறக்கண்களாகிய கண்கள் மறையும்; அறிவுக் கண்ணாகிய நெற்றிக் கண் பிரகாசிக்கும் என ஸ்ரீ மஹான்கள் அனுபவம்!

ஒரு ஜீவனைப் பார்த்து நீ குற்றம் புரிந்தவன், நீ தவறு செய்தவன் என அறியாமையின் ஜீவத்தன்மை விரலால் (ஆள்காட்டி விரலால்) நீ சுட்டிக் காட்டினால் அடுத்து மடங்கி இருக்கும் மூன்று விரல்களும் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) உன்னை நோக்கி நீ இந்த மூன்று குற்றமும் புரிந்தவன் என உன்னைச் சுட்டிக் காட்டும் நிலை பெறுவாய். இது உறுதி. இதற்கு சாட்சியாகிய உன் பெருவிரலே ஈசனாக (ஸ்ரீ பகவானாக) இருந்தே உன்னை கவனித்து எச்சரிக்கிறது என உணர்வாயாக! இதன் பொருள் குற்றம் அங்கு இல்லை, உன்னிடம் இருக்கும் மூன்று குணங்களும் உன் குற்றத்தை புறத்தில் காட்டி உன்னை எச்சரிக்கிறது என உணர்வாயாக!

நாம் பொறுமையின் சிகரமாகவும் நாவடக்கமாகவும் இருந்தால் அங்கு “பதறாத காரியம் சிதறாது” இதை நன்கு உணர வேண்டும். ஓர் காட்சியை கண்டதும் அதை அப்படியே நம்பி முடிவெடுத்து விடுகிறோம். அதாவது கண்ணுக்குக்

கண்ணே நேரில் கண்ட காட்சிகளுக்கு வேறு சாட்சி தேவையில்லை என்பது ஒன்று. சிலர் பேசிய வார்த்தைகளை கேட்டவுடன் அதை அப்படியே நம்பி இதற்கு வேறு சாட்சி தேவையில்லையென முடிவெடுப்பது ஒன்று.

நீ காணும் காட்சியில் கர்த்தாவாக இருக்கும் ஜீவனை நீ குற்றவாளியாக முடிவெடுக்கும் போது அவன் கோணத்திலிருந்தும் அதாவது அவன் நிலையிலிருந்தும் நீ உணர்ந்து காண வேண்டும். “இதற்கு பொறுமை வேண்டும்” அதைப் போலவே ஒருவன், ஒருவன் மீது தகாத அபாண்டமான பழியை வார்த்தையின் நிமித்தம் செலுத்துவானாயின், பழி சுமத்தப்பட்டவனின் கோணத்திலிருந்தும் அதாவது அவன் நிலையிலிருந்தும் நீ உணர்ந்து நோக்க வேண்டும்.

“இதற்கும் பொறுமை வேண்டும்”

பொறுமைக்கும் ஒரு அளவு (எல்லை) உண்டு என சொல்வது “தற்காலிக கலியுக உலக நிலை” பொறுமைக்கு எல்லை இல்லை, அது கடலினும் (சமுத்திரத்திலும்) பெரிது என சொல்வது “யுக யுகாதி தர்மமாகும்”.

காண்பதிலும் கேட்பதிலும் உடனே முடிவெடுக்காதீர். நீ பொறுமையை கடைப்பிடிக்கும்போது அந்த காட்சியிலும் நிகழ்ச்சியிலும் அந்த ஓசையிலும் ஆத்திரமும், அவசரமும், வேகமும் கொண்டு “கொதிப்படைந்திருக்கும்” உன்மனம் அடங்கி தெளிய சிறிது அவகாசம் தேவை. நல்ல உள்மனமனால் சிறிது நேர அவகாசத்தில் கண்டிப்பாக தெளிந்து விடும். முடிவும் நலமாக இருக்கும்.

குற்றமும், குறைகளும், தோஷங்களுமே கண்டு கண்டு கலங்கி மதி மயங்கி இருக்கும் உள்ளங்களுக்கு நீண்ட நேரமோ, நீண்ட நாட்களோ அவசியம் தேவை. அங்குதான் முடிவு நலமாக தோற்றும். இந்த அவசரமான உலகத்தில் (கம்ப்யூட்டர் உலகத்தில்) அதாவது உடனே முடிவு தெரிய வேண்டும் என நீ அவசரம் கொண்டால் அது நல்ல முடிவாக கண்டிப்பாக இருக்காது!!!

“அந்த பழிபாவத்தை”

நீ ஏற்றே ஆக வேண்டும். இதில் இருந்து நீ எத்தனை ஜன்மா எடுத்தாலும் அது உன்னை தூரத்தியே வந்து உன்னைப் பழி வாங்கியே தீரும். இதற்கு நீ எந்த பிராயச்சித்தமும் செய்ய முடியாது. பிராயச்சித்தம் என்பதே கர்மாவைப் புரட்டிப் புரட்டிப்போட்டு, வலுவடையச்செய்து தாங்க முடியாத வேதனையை நீ ஏற்றே ஆக வேண்டும். இறை கிருபையாக ஏற்றால் வலு குறையும்; ஓரளவு நீக்கம் பெறலாம்.

ஓர் சிறிய கதை

குற்றம், குறை, பழி, பாபம் கண்டு தண்டிக்கும் காவலர்களுக்கும் நீதிபதிகளுக்கும் இது பொருத்தும்.

ஆனால் மன்னிக்க!!!

காரணம் இவர்கள் பார்வையும் செயல்படும் மனமும் குற்றங்களையே கண்டு கண்டு, கேட்டு கேட்டு, பேசி பேசி சகஜமாகி விட்டபடியால் இவர்களையும் குறை கூற முடியாது.

இனி கதை :

ஓர் சிறையில் இரு கைதிகள் இருந்தனர். அவர்கள் பலமுறை பல குற்றங்கள் (களவு, கொலை, சூது, பொய், வஞ்சனை) செய்து சிறை அனுபவித்தவர்களே காலத்தின் கோலத்தினாலும், விதி வழி நிலை மாறியதாலும் இவர்கள் “மனம் மாறி திருந்தி விட்டனர்”. ஆனாலும் இவர்களின் பழைய துர்வாஸனை காற்று இவர்களை விடவில்லை போலும்!!

குற்றம் செய்யவில்லை. ஆனாலும், குற்றம் சுமத்தப்பட்டு சிறை சென்றனர். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து ஆச்சர்யம் அடைந்தனர். முதலில் நலம் விசாரித்தனர், பின்னர் குறையை விசாரித்தனர்.

முதலாமவன் : நண்பா! நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்?

இரண்டாமவன் : நீ எப்படி வந்தாயோ நானும் அவ்வழியே!

முதலாமவன் : நல்லவனாகியும் விதி நம்மை விடவில்லை போலும்?

இரண்டாமவன் : தீயவனாகுதல் ஓர் நொடியில் ஆகலாம். ஆனால் நல்லவனாகுதல் பல நாட்களோ, பல மாதங்களோ, பல வருஷங்களோ ஆகலாம். உலகமோ மற்றும் மக்களோ நம்மைக் காணும்போதெல்லாம் கேடி, திருடன், கொள்ளையன் என பல பட்டம், சூட்டிவிட்டனர். இந்த பட்டம் மாற நாம் பாடுபடவும் வேண்டும். பகவானை நம்பவும்

வேண்டும். சரி நீ எந்த சூழ்நிலையில் இங்கு வந்தாய்?

முதலாமவன் : உலக நிலையில் ஓர் தங்கசங்கிலி திருடினேன் என குற்றம் சுமத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறேன்.

இரண்டாமவன் : அப்படியானால் நீ திருடவில்லையா?

முதலாமவன் : சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை அவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது.

இரண்டாமவன் : அப்படியானால் நீ என்ன செய்தாய்? இந்த குற்றம் உன் மேல் சுமந்தப்பட காரணம் என்ன?

முதலாமவன் : நான் சாலை ஓரமாக போய்க் கொண்டிருந்தேன். வழியில் ஒரு பள்ளிக் கூடம் இருந்தது குழந்தைகள் கூட்டம் கூட்டமாக போய்க் கொண்டிருந்தனர். ஒரு பெண் குழந்தை வயது 8 இருக்கும், பிளாட்பாரம் தாண்டுவதற்கு தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வாகனம் வந்து போய் கொண்டு இருந்ததால் அந்த குழந்தை நின்று கொண்டிருந்தது. நான் அந்த குழந்தையை ரோடு தாண்டி செல்ல உதவி செய்தேன். தோளில் கை வைத்து அணைத்துச் சென்றேன். ரோடு தாண்டி

பள்ளி வாசலில் அந்த குழந்தையை விடும் போது அந்த குழந்தை கழுத்தில் இருந்த சங்கிலி வலு இழந்து அறுந்துபோகும் நிலையில் இருந்தது போலும்! நான் அக்குழந்தை தோளில் இருந்து கையை அகற்றும்போது அந்த சங்கிலி கீழே விழுந்தது. ஆகா! சங்கிலி கீழே விழுகிறதே என அதை பதறிப் பிடித்தேன். அருகில் இருந்தவர்கள் அதைப் பார்க்கும்போது நான் அச்சங்கிலியை அறுத்துக் கொண்டு ஓடப்போவதாக உணர்ந்தனர். இது என் குற்றமும் இல்லை. அக்குழந்தை குற்றமும் இல்லை. நேரில் பார்த்த ஜனங்கள் குற்றமும் இல்லை. இது விதியின் குற்றம். பலமுறை கெட்ட பெயர் வாங்கியதால் அந்த பேர் சாமான்யமாகப் போகாது போலும்! நான் இல்லை என மறுத்தும் எவரும் ஏற்கவில்லை. அந்த குற்றத்தை அமைதியாக ஏற்றுக் கொண்டேன். என் நிலை சரி உன் குற்றம் என்ன?

இரண்டாமவன் : நான் ஒரு மாடு திருடினேன் என குற்றம் சுமந்தப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். நான் திருடவில்லை: ஆனால் சந்தர்ப்பமும், குழந்தையையும் அப்படி சதிசெய்து என்

விதியைக் காட்டி ஆட்படுத்திக்
கொண்டது.

முதலாமவன் : அப்படியானல் உன் வரலாறு என்ன?

இரண்டாமவன் : நான் விறகு கொண்டுவர காட்டிற்குச் சென்றேன் என் துரதிஷ்டம் கயிறு எடுத்துச் செல்ல மறந்துவிட்டேன். சரி காட்டுக் கொடி ஒன்றை எடுத்து கட்டி வந்துவிடலாம் என சென்றேன். ஓர் ஒற்றை அடிப்பாதையில் இருபக்கமும் செடிகள் அடர்ந்திருந்தன. ஓர் கயிறு நீளமாக கிடந்தது. அது வினைக் கயிறு எனப் புரியாமல் வீணாக கீழே கிடக்கிறதே, இதை எடுத்துச் செல்லலாம் என கயிறை எடுத்து இழுத்து சுருட்ட ஆரம்பிக்கும் போது அடுத்த நுனியில் ஓர் மாடு கட்டியிருந்தது போலும்? அந்த மாடு கீழே படுத்திருந்ததால் மாடு தெரியவில்லை. நான் கயிறை இழுத்ததும் அந்த மாடு எழுந்து “அம்மா” எனக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே என் அருகே வந்துவிட்டது. அந்த அம்மா என்ற அன்பான வார்த்தையே என்னைப் பழி வாங்கிவிட்டது. பக்கத்து காடுகளில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஓடி வந்தனர். ஒரு கையில் கயிறு,

கயிற்றுடன் பிணைக்கப்பட்ட மாடு.
 வெறும் வாயையே மெல்பவர்களுக்கு இந்த
 காட்சி போதாதா? மாட்டை திருடி
 விட்டான் என்ற பழி என் மீது விழுந்தது
 போலும்! இது என் குற்றம் இல்லை.
 அன்பாக அழைத்த மாட்டின் குற்றமும்
 இல்லை. இதை கண்ணுக்கு கண்ணாக
 கண்ட ஜனங்கள் குற்றமும் இல்லை.
 நம்மையெல்லாம் படைத்த ஆண்டவன்
 அமைத்த விதியின் குற்றமாகும். நீ
 சொன்னபடி பல முறை கெட்டபெயர்
 வாங்கிய அந்த பழக்கதோஷம் நம்மை
 விட்டு போகாது போலும்!

இந்த கெட்டபட்டம் நீங்க வேண்டுமானால் ஆத்திரப்பட்டோ,
 வேகத்தோடு கூடியோ, சர்ச்சை செய்தோ இந்த பெயரை நீக்க
 முடியாது. “அளவற்ற பொறுமையும் சகிப்புத் தன்மையும்”
 வேண்டும். வாயால் பேசிப் பேசியே கெட்டுப் போகிறோம். வாய்
 விளக்கம் ஆறுதலும் ஆகாது! ஒரு முடிவும் ஆகாது!! வாய்
 ஒடுக்கம் அவசியம் ஒரு நல்ல முடிவை கொடுக்கும்!!! ஆனால்
 உடனே இந்த முடிவைப் பெறமுடியாது. இறை உணர்வு இறை
 நாமாவுடன் அனைத்தும் நீயே என அடங்கி இருந்தால் நலம்
 பெறமுடியும்.

சேவையின் பெருமை!

ஸ்ரீரங்கத்தில் ஓர் மஹான் தம் சிஷ்யர்களுக்கு வேத பாடம் நடத்தி வந்தார். பாகவதம், பக்த விஜயம், கீதை இவைகளை முறைப்படி ஓதி வைத்தார். மந்திரங்களையும் அவரவர் நிலைக்குத் தக்கபடி கிருபை கூட்டி வைத்தார். பற்பல சிஷ்யர்கள் பாடம் கேட்டு பணி புரிந்தாலும் ஒரு அத்யந்த சிஷ்யன்மீது (சத்சீடனென) கவனம் வைத்திருந்தார். அவன் தம் ஸ்ரீ குருதேவருக்கு குறிப்பறிந்து சேவைசெய்யும் உணர்வு பெற்றிருந்தான். அவன் சர்வாங்க சேவையும், சத்பாவ சேவையும் முறையாக செய்வதில் அதிக சிரத்தையாக இருந்தான். ஸ்ரீ குருசேவையில் அதி சிரத்தையாக உள்ளவர்களுக்கு இது உணர்த்தப்படும். இது சுய அனுபவமே தவிர சொல்லவோ விளக்கவோ முடியாது. ஓர் சத் சீடனுக்கு ஸ்ரீ சத்குரு சேவை கிடைப்பது மிக மிக மிக அரிதாகும். காரணம் “பூர்வ புண்ணியம் விசேஷமாக இல்லையாயின்” இவன் சேவை செய்யமுன் ஸ்ரீ குரு தூலம் மறைந்து விடும். இல்லையேல் சேவையை ஆரம்பிக்கு முன் சிஷ்யன் தூலம் மறைந்து விடும்! இந்த குருவும் இருந்து சிஷ்யனும் இருந்து சேவையில் இரண்டும் “இரண்டற கலக்கும் நிலை” பெற்றுவிட்டால் பிரம்மானந்தமே. “தாமாக இருப்பார்கள் இல்லை இருக்கும்”. இது அனுபவ சித்தாந்தம். இந்நிலையிலே இந்த சத்குருவும் சத்சிஷ்யனும் இருந்தார்கள் போலும்! இதை மற்றவர் அறியார். ஏன் அந்த இறைவனும் அறியான் என்றே சொல்லலாம். ஏன் என்றால் இறைவன் மாயா சொருபமாக இருப்பதால்

“பக்தியை உணர்வான்”

“சேவையை அறியான்”

பக்தீ மனத்திற்கு, சேவை தூலத்திற்கு. இந்நிலையில் இந்த சத்சீடன் அனுபவித்துவரும்போது ஒரு நாள் ரத வீதியில் காளிய நர்த்தன காட்சியாக, நர்த்தன கண்ணனாக வீதிவுலா வருகிறான். இல்லத்தில் இருப்பவர்கள் எம் கண்ணனுக்கு தேங்காய், பழம், புஷ்பம் கொடுத்து திருக்கண் சாத்துகிறார்கள். அவனும் ஆனந்தமாக ஏற்றுக் கொள்கிறான் போலும்! வேத பாராயணம் செய்யும் மடங்களில் அனைவரும் வெளியில் வந்து தண்டன் சமர்ப்பித்து நமஸ்கரிக்கிறார்கள். நம் ஸ்ரீசத்குரு ஸ்வாமிகள் மடத்திற்கு முன்னும் எம் பெருமான் வருகிறான். ஸ்ரீகுரு தேவரும் மற்றும் அவர் அன்புக் குழந்தைகளும் தரிசித்து சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து ஆனந்தக் கண்ணீரால் தம் பாதக மலங்களைப் போக்கி தரிசிக்கிறார்கள். அன்று எல்லோருக்குமே எம் பெருமான் பிரத்தியட்ச காட்சி தந்து அருள்பாலிக்கிறான். ஸ்ரீ குருதேவர் அறிவு நேத்திரத்திற்கு மட்டும் எம் ஸ்ரீ பரமாத்மா ஆயிரம் சிரசோடு கூடிய காளியன் தலைமேல் ஒரு தலையையும் எடுக்க விடாதபடி தம் “இருபாதத்தாலும்” மாறி மாறி மிதித்து “அவன் பாதகத்தை” அழிக்கிறான்.

அஹம் அழிகிறது! ஆனந்தம் மிளர்கிறது!

இக்காட்சியை ஸ்ரீ குருதேவர் கண்டு கண்டு மெய்சிலிர்த்து ஆனந்த பரவசமாய் அனுபவித்தார். அவர் திடுக்கிட்டு தம் உத்தம மாணவனை தேடினார். அவன் அங்கு இல்லை. இத்தனைபேரும் இங்கிருந்து இந்த பேரானந்த கடலில் மூழ்கி ஒன்றாக கலக்கும்போது அக்குழந்தையை மட்டும் காணாமே!

“இக்காட்சி இப்போது விட்டுவிட்டால் இனி எப்போதும்
கிடைக்காதே”

என பதறி போய் தம் மாணவனை, ரங்கா! அங்கு என்னடா செய்து கொண்டிருக்கிறாய்? ஆஸ்ரம காரியம்தான் உனக்கு முக்கியமா? சேவை சேவையென்று வேலையிலேயே மூழ்கிவிடுகிறாயே. ஸத்தகர்மா முக்கியம்தான். நீ ஸத்தாக இருப்பதற்கு அதையும் துறக்கவேண்டாமா? பிறவியின் பயனைக் கொடுக்கும் பிரபு வந்திருக்கிறான். அவனைக் காணாமல் ஜன்மாவை வீணடித்து விட்டால், பின் அவன் இங்கு வருவானா? நீதான் அங்கு போவாயா, ஓடி வா என கத்தினார் தம் சிஷ்யன் மேல் உள்ள வாத்ஸல்யத்தால்.

ஆனால்???

அந்த உத்தம சீடன் ரங்கன் தம் ஸ்ரீகுருதேவருக்காக அடுப்பில் பால் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தான். பால் அப்போது தான் நுரை கூடிக் கொண்டிருந்தது அது பொங்கும் தருணம். ஸ்ரீ குருதேவரின் வார்த்தையை கேட்டான். சற்று திகைத்தான்!! பால் முக்கியமா? பகவான் முக்கியமா?? குரு சேவை முக்கியமா? பகவான் தரிசனம் முக்கியமா??

ஓர் நிலைப்பட்டான்

தரிசனம் மாயாகாரியம்; சேவை பிரத்தியட்ச அனுபவம்.

தரிசனம் சக்தி; சேவை முக்தி.

தரிசனம் மனதிற்கு; சேவை அறிவிற்கு!! மனம் இல்லாதது; அறிவு நம் சொரூபம். அறிவே குரு; குருவே அறிவு.

ரங்கள் அமைதியும் ஆனந்தமும் ஆனான். மிகவும் பொறுமையாக பாலை இறக்கி சர்க்கரை போட்டு, குரு தேவர் குடிக்கும் பக்குவத்தில் இளம் சூட்டுடன் ஓர் தட்டில் டம்ளர் பாலை மூடியுடன் இணைத்து, மெதுவாக அடிமேல் அடியெடுத்து ஸ்ரீ குருதேவர் முன் பவ்யமாக கொடுத்தான் அந்த சத்சீடன்.

வந்த ரங்கநாதன் சென்று விட்டான்!

இருந்த ஸ்ரீ குருதேவர் அமைதியானார்!!

காரணம்!

தம் சிஷ்யனை நோக்கினார். உள்ளத்தில் கனிவும், உருவத்தில் பணிவும், சேவையில் இனிமையும், அடங்கி நிற்கும் தம் சிஷ்யனைக் கண்டார்.

ஸ்ரீ குருதேவர் : குழந்தாய் ரங்கா! உலகையும் ஜீவர்களையும் ஆக்கி ரட்சிக்கும் நம் ரங்கநாதன் வந்து அனைவருக்கும் பாரபட்சம் இல்லாமல் காட்சி தந்தானே நீ ஒருவன் அதை நழுவவிட்டு விட்டாயே! இனி அந்த காட்சி எப்போ கிட்டுமோ? இந்த பாழாய் போன பாலா முக்கியம்?

சத் சிஷ்யன் : ஹே தயாநிதி! குருதேவா!! கபடமான ரங்கன் சென்று விட்டான். களங்கம் இல்லாத தாங்கள் இருக்கிறீர்களே! தங்கள் தரிசனமும், ஸ்பரிசுமும் இருக்கும்போது ஸத்தியமான உணர்வு

இருக்கும்போது மாயா சொருபமான அந்த
காட்சி முக்கியமல்லவே.

ஸ்ரீ குருதேவர் : அப்படிச் சொல்லாதே குழந்தாய்! ஸ்ரீ
பகவான் சேவடி மிக மிக முக்கியம்!
அனைவரும் அவன் சேவடியில் வீழ்ந்து
தம் பாவங்களைப் போக்கிக்
கொண்டார்கள். நீ தவற விட்டு விட்டாயே!
ஸ்ரீ பகவத் தரிசனம் எத்தனை முக்கியம்?
அவன் நாமாவும் அவன் செளலப்ய
தரிசனமும் பெறாத ஜன்மம் பிறந்தும்
பிரயோஜனமில்லையே! இது நீ
அறியாததா? வேலை வேலை அப்படி
என்ன வேலை முக்கியம்? நம்
அந்தரங்கங்களையெல்லாம் (பிறவியின்
ரகஸ்யங்களையெல்லாம்) அறிந்தவன்
அந்த ரங்கன் தானே!!

சத்சிஷ்யன் : ஹே சத்குருவார்யா! ஹே சத்குரு
பராத்பரா! ஏன் அந்த திருடன்
தரிசனத்திற்கு இவ்வளவு முக்கியம்
கொடுக்கிறீர்கள்? அது மாயா சொருபம்
தானே? ஸத்ய சொருபமான தங்களை
கண்டும் கேட்டும், தொட்டு தினமும்
அனுபவிக்கிறோமே! இதுவே உண்மை;
இதுவே பிரத்தியட்சம், இதுவே ஸ்வய
அனுபவம்; இதுவே ஸகஜானுபூதி; இதை

மிஞ்சியது திரிலோகத்திலும் இல்லை.
அடியேன் தூலம் எடுத்த பயனே ஸ்ரீ
சத்குரு தரிசனமும், ஸ்ரீ சத்குரு
சேவையுமே!

அந்த ரங்கன் தரிசனம் பாபங்களை
போக்கும்! ஆனால் தங்கள் தரிசனம்
எம் அந்தரங்கங்களையெல்லாம், எம்
பிறவியின் வினைகளையெல்லாம்
சாம்பலாக்கி விட்டதே!! ரங்கன்
தரிசனம் மயக்கத்தை கொடுக்கும். தங்கள்
தரிசனம் அந்த மயக்கத்தையும், மரண
பயத்தையும் போக்குமே! அவன் நம்
அந்தரங்கங்களை எல்லாம் அறிவான்;
ஆனால் போக்க மாட்டானே! ஆனால்
தங்களை தரிசித்த மாத்திரத்தில்
அனைத்தும் ஒளியின் முன் இருளென
மறைந்து விட்டதே!

அவன் உலகத்திற்கே! ஆனால் தாங்கள்
உள்ளத்திற்கே. உள்ளம் தெளிவானால்
(மஹத்தானால்) உலகம் ஏது? உலக
ரட்சகன் ஏது? இனிய போகத்தை
விரும்பும் ஜீவர்களுக்கு அவன் சகாயம்
தேவை. அதுவும் அந்தந்த வினைப்
போகத்திலிருக்கும் ஜீவர்களுக்கே
கொடுக்கவும் எடுக்கவும் முடியும். அவன்

இஷ்டப்படி எதையும் கொடுக்கவும்
எடுக்கவும் முடியாதே! மாற்றவும்
மறுக்கவும் முடியாதே! ஏன் என்றால்
அவனிடம் மனம் இல்லை. நம்
அந்தரங்கங்களை அறிந்து உணர்த்த
அன்பர்களின் இதயத்தை எடுத்து
தேவையை உணர்த்தி, தேவையற்றதை
அகற்றவும் தம் மாயாகாரியத்தை
பயன்படுத்துகிறான்.

உலகையும் உள்ளங்களையும் மயக்கும்
மாயா சொருபத்திற்கு ஏன் இத்தனை
முக்கியத்வம் கொடுக்கிறீர்கள். அந்த
மாயா சொருபம் வேண்டாம். அந்த
மயக்கத்தை அறுக்கும் நிதரிஸன
தரிஸனம் தங்களுடையது ஒன்றே
போதும் ஐயனே!

என அழுது முறையிடும் அந்த ரங்க பக்தனின் குரல் கேட்டு
ஆலயம் சென்று கொண்டிருந்த சர்வக்ஞான ஸ்ரீபகவான்
தேரைவிட்டு இறங்கி குடு குடு என ஓடோடி வந்தான். அந்த
ஸத்திஷ்ய ரங்கனை வாரியெடுத்தான். கட்டித் தழுவினான்;
உச்சி மோந்தான்; மாறி மாறி முத்தமாரி பொழிந்தான்;
உடலெல்லாம் தம் அபயகரத்தால் தடவினான்; தம் மடி
மீது போட்டுக் கொண்டான்!!!

அப்பா குழந்தாய்! எம் கண்மணி! எம் பாலகா! எம் கண்ணே!
முத்தே, மரகதமே, மாணிக்கமே, பசும்பொன்னே, என்ன

வார்த்தை சொன்னாய்? -----எனச் சொல்லும் போதே எம் பெருமான் கண்களில் கண்ணீர் குளமெனத் தேங்கி நின்று கீழே விழ எத்தனித்தது. இதை மடியில் படுத்திருந்த பக்தன் கவனித்தான். ஸ்ரீ பகவான் பீதாம்பரத்தை எடுத்தே அவன் கண்களை துடைத்தான்!!!

அந்த கண்ணீர் பூமியில் படலாகாது. அதைத் துடைத்த யறுகணம் எம் பிரபுவின் பவள வாயையும் தம் பிஞ்சு கரத்தால் பொத்தினான். பக்தனின் கையை மெதுவாக எடுத்து அப்புறமாக வைத்துவிட்டு ஸ்ரீ பகவான் சொன்னான்.

ஓ எம் கட்டிக் கரும்பே! கனி ரசமே! கற்கண்டே! உன் பவள வாயால் எம்மைத் திட்டு பரிஷடன் ஏற்றுக்கொள்வோம் “வந்தனையை விட நிந்தனையே எமக்கு ருசிக்கும்”. ஆனால் நீ திட்டுவது உணர்ந்து திட்டுவாய். உணராமல் வராது. “ஆனால் நீ சாபம் கொடுத்துவிடாதே”! “கோபம் பாபம் அறியாது”. அந்த வாக்கினால் உன் வாக்குக்கும் துக்கம், உன் மனமும் பாரமாகிவிடும். நீயோ ஞானசாதனை பண்ணி தெளிந்துகொண்டிருப்பவன். திட்டுவது வேறு, சாபம் கொடுப்பது வேறு.

திட்டுவது : ஸ்ரீ பகவான் தரிசனம் கிடைக்கவில்லையே என்றும், ஸ்ரீகுருகிருபையும் கிடைக்கவில்லையே என்றும் “உள்ள ஏக்கத்தினால் அதாவது ஆதங்கத்தினால் அதாவது இதய தாபத்தினால்” வரும் ஓர் புலம்பலாகும். அது அருட்புலம்பலாக மாறும் அதன் பலனும்

சுகமாக இருக்கும்!

சுபிப்பது : இங்கு “நான்” என்ற அஹந்தை இருக்கும். “என்னுடைய” வார்த்தைக்கு மதிப்பு மரியாதை இல்லையே என “அடி ஆழ ஆணவ மூலம்” இருக்கும். அது அழிவை உண்டு பண்ணும். நீ எம் அம்சமாகவும், குரு வாக்காகவும் இருப்பதால் அதற்கு பங்கம் வரலாகாது. முனிவர்களும், தபஸ்விகளும், சித்தர்களும் கொடுக்கும் சாபம் அவர்களை கெடுத்துவிடும். அதாவது அவர்கள் சக்திகளை அழித்து விடும். இறை சொருபமாக இருக்கும் எங்களை அவை அதிகம் பாதிப்பதில்லை காரணம் நாங்கள் மாயா சொரூபிகள், இவர்கள் வாக்குக்கும் அப்பால்பட்டவர்கள் நாங்கள். “வாக்கு அக்கினியும், வாயுவும் அடங்கியது”. “மாயா மூலப்பிரகிருதி, அது ஆகாயத்தின் அம்சம்”.

“முனிவர்களின் சாபத்துக்கு கட்டுப்பட்டதுபோல் நடிப்போம்” காரணம் அந்தநேரம் அவர்கள் சாபம் எங்களுக்கு “அநுக்ரஹமாக” முடியும். அதாவது உலக “காரியத்தை நடத்த காரண சொருபமாக” இருந்து கொண்டு அதை நடத்த ஏதுவாகும். இதன் மூலம் என்னவென்றால் “எங்கள் வடிவம் மூரீமஹான்களால் கொடுக்கப்பட்டதேயன்றி எங்களுக்கு ஸ்வயமாக இல்லை” ஆகவே அத்தோற்றத்தை எதுவும் தொடமுடியாது. “இகத்தை கண்ட கண்கள் “இறை” காணாது” “இறையை கண்ட கண் (மனம்) “பரத்தை”

காணாது”. பரத்தை உணர்ந்த அறிவு அங்கு எதுவும் இராது!!! மஹாமௌனம்.

இதுவே ஸ்ரீமஹான்களின் அனுபவ உணர்வாகும். ஓர் உண்மை பக்தனோ உணர்ந்த சிஷ்யனோ சாபம் என்ற பாபத்தை செய்யமாட்டான். செய்தால் அவன் அந்நிலை பெறமாட்டான். ஆனால் நீயும் சாபம் கொடுக்கும் பாபத்தை செய்யமாட்டாய். இருப்பினும் “உபசார வசனமாக” சொல்லி வைத்தோம்.

ஓ எம் அன்பும், பண்பும், பணிவும், கனிவும் நிறைந்த குழந்தாய்! உன்போன்ற உத்தம சிஷ்யாளுக்காகவும், பணிவுள்ள பக்தாளுக்காகவும்தான் யாம் “மண்ணான கோயிலில் அசையாத, அசைக்காத கருங்கல்லாக” ஸ்வரூபியாக நிற்கிறோம். உங்கள் வரவு அங்கு இல்லையானால் என்னதான் மந்திர பிரதிஷ்டை, பிராணப் பிரதிஷ்டை செய்தாலும் அது மண்ணும் கல்லும்தான். உங்கள் வரவு அங்கிருந்தால் உங்கள் ஓர்மித்த பக்தியும், உணர்ந்த ஞானமும் பெற்ற ஸ்தலமாகி, “வளமான கருணையைப் பொழியும்” என கனியக் கனிய மொழிந்தான்.

பக்தன் இல்லையானால் ஸ்ரீ பகவானுக்கு பெருமையில்லை, சிஷ்யன் இல்லையானால் ஸ்ரீ சத்குருவுக்கு பெருமையில்லை. இவர்கள் இருவரும் இல்லையானால் உலகம் தேவையில்லை; தெய்வீகமும் தேவையில்லை;

“ஆனால் அது உண்டு”.

ஓம்

பரிபூரண சரணாகதி சர்வ சங்க பரித்யாகம்

அல்லது

காலாதீதமான அந்த ஒன்றே யாம்;

அந்த ஒன்றே அவன்; அவனே அந்த ஒன்று;

அவனே யாம்; யாமே அவன்; (அவன் = இறைவன்)

யாமே நீங்கள், நீங்களே யாம்;

(யாம் = ஆத்மா) நீங்கள் = பக்குபவப்படும் ஜீவாத்மாக்கள்!

நிர்கதியே சரணாகதி; சரணாகதியே நிர்கதி. நிர்கதி என்றால் தன் பிரயத்தனம் ஏதும் இல்லை. தன்பிரயத்தனம் இல்லையென்றால் அனைத்தும் ஈஸ்வர சாட்சாத்காரம். ஈஸ்வர சாட்சாத்காரம் என்றால் அங்கு விதிக்கும் விதியும் இல்லை; மதிக்கும் மதியும் இல்லை; அனைத்தும் அருளே.

ஆனால்!!!

விதியையும் மதியையும் கற்பித்தது மருளே. அதாவது, இருளாகிய மனமே மருட்சியாகிய மனம் இறைவன் சிருஷ்டியை தனதாக பாவனை செய்ததால் துர்க்கதியாகிய பந்த வினையில் மூழ்கியது. தனதான பாவனையை விட்டு உனது என்ற பாவனையை பூரணமாக ஏற்றால் துர்க்கதியும் நற்கதியாகும். அதுவே நிர்கதியுமாகும், அதுவே சரணாகதியாக முடியும்!

“நீயே யாம் யாமே நீ நாம் இரண்டும் ஒன்றானால்,

தேனின் சுவையதுபோல் திகட்டாய் பராபரமே” .

என்றார் தாயுமானவர். அதாவது இறைவனே நாமாகவும் நாமே இறைவனவாகவும் ஆக வேண்டும் என்றார். அது எப்படி ஆக முடியும்? இறைவன் சர்வசக்திமானாயிற்றே, அவன் சர்வக்ஞனாயிற்றே; அவனாக நாம் எப்படி ஆக முடியும்? இது தானே உன் கேள்வி!

அவன் தன்னிலிருந்து உன்னை பிரித்தானேயன்றி
உன்னைத் தனியாக சிருஷ்டி பண்ணவில்லை!

இது பிரமாணமான உண்மை!

பின் தன்னிலிருந்தே அண்டரண்ட பிரம்மாண்டங்களை தம்
யோக மாயையால் உண்டு பண்ணினான். அது இயற்கை!

நீயும் அவன் அம்ஸமே. எப்படி மலையில் பெய்த
மழையானது மேலே பரிசுத்தமாகவும் பூமியில் பாய்ந்து
செல்லும்போது அங்கங்கே வாஸனையினால் கெட்டுப்
போனது (சாக்கடையானது) போல் வாஸனையாகிய மனம்
உன்னிடம் தோன்றியது. அதனால் நீ அவனை மறந்தாய்!
அவன் இயற்கையை உன் மனோகற்பனையினால்
செயற்கையாக்கினாய்!

இப்போது!

இயற்கை அவன் பொருள்! செயற்கை உன் பொருள்!

இயற்கையை உன் மனதினால் செயற்கையாக்கியது உன்
குற்றமே தவிர அவன் குற்றம் இல்லை. அவன் இயற்கை
எந்நிலையிலும் ஒன்றாகவே இருந்தது. அதாவது மண், மலை,

மரம், செடி, கொடி, புல், பூண்டு ஆகிய அனைத்தும் ஒரே நாமரூபம். அந்த இயற்கையை உன் செயற்கையினால் கோடனுக்கோடி நாம ரூபங்களையும் அதற்குத் தகுந்த குணதோஷங்களையும் உன் மனோ ரூபமாக கொடுத்து நான் செய்தேன் என்றும், என்னால் முடியும் என்றும் என்னுடையது என்றும், நீ விரித்த மனோவலையில் நீயே சிக்கிக் கொண்டாய்!

“அவனே நீ ஆனால் நீயே அவனானால்” இது முடியுமா? அவஸ்யம் முடியும்! இயற்கையே மாயை, செயற்கையே மனம். இயற்கையில் உண்டானதே செயற்கையன்றி செயற்கை என தனியாக இல்லவே இல்லை. இந்த செயற்கையை இயற்கையிடம் ஒப்படைத்து விட்டால் அதாவது மாயையிடம் இந்த மனதை ஒப்படைத்துவிட்டால் இயற்கையும் செயற்கையும் ஒன்றாகிவிடும் அவனும் நீயும் ஒன்றாகி விடலாமே!

“இங்கு மாயையே மனம்; மனமே மாயை
என்றாகிவிடும்”

அவனிலிருந்து பிரிந்த நீ அவனாக வேண்டும். அவ்வளவுதானே! உங்கள் இருவரையும் பிரிப்பது இயற்கையும் செயற்கையும்தானே. அவன் நிலையில் நீ இருந்து பழகினால் அவனாகிவிடலாம். அதாவது நாம ரூபமுள்ள ஜகத்தை அவன் சாட்சியாய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். சோகம், மோகம், பயம், துக்கம், கலக்கம், சந்தேகம் என்ற குணதோஷம் இல்லாமல் பார்த்துக்

கொண்டிருக்கிறான் !

“இயற்கையாகவே இருப்பதால் அவனிடம் மனம் இல்லை. செயற்கையான நீ மனோமய சிருஷ்டியாக இருப்பதால் ஆப்பு அசைத்த குரங்குபோல் அவதிப்படுகிறாய்!!”

நீ மேலே கண்ட குண தோஷங்களுக்கு ஆளாகி இருப்பதால் புசிக்கும் நிலை பெறுகிறாய்! புசிக்கும் புசிப்பை நிறுத்துவது என்பது நான் என்ற அகங்காரத்தையும் என்னுடையது என்ற அபிமானத்தையும் விடுவதாகும். அதாவது மானம், மரியாதை, சூடு, சுரணை, லட்சை, வெட்கம், டம்பம், கர்வம், குல குடும்பம், தெய்வம், மதம் இவைகளை பூரணமாக விடுவதாகும். மேலே சொன்ன இவை அனைத்தும் மனோ எழுச்சியாகும். இவைகளை விடுவதே சரணாகதியாகும். சரணாகதி என்றால் அங்கு கேள்வியே இராது. கேள்வி இருந்தால் அது சரணாகதி ஆகாது. மனோ எழுச்சியே பிறவியின் வித்து ஆகும். மனம் அடங்கி எண்ணமற்று அழிந்தால் அது மனோநாசமாகும். அதுவே சரணாகதியாகும். சராணாகதியென்றால் ஆண்டான் அடிமையல்ல; கணவன் மனைவியல்ல; தகப்பன் மகனல்ல; அது கொத்தடிமையல்ல !

தொழிலால் பேதம்; உரிமையில் பேதமல்ல !!

அதாவது இயக்கம் வேறு, அணுகுமுறை வேறு. இதற்கு உதாரணங்கள்;

பேரரசர் சிற்றரசர், பேரின்பம் சிற்றின்பம்,

பகவான் பக்தன், சத்குரு சதசிஷ்யன் என சொல்லலாம். இதில் முதல் கூறிய பேரரசர் (சக்ரவர்த்தி), சிற்றரசர் (அரசன்). இவர்களை ஓர் உவமானமாக வைத்து விளக்கம் தருகிறோம். பேரரசன் ராஜ்யத்தை ஆளுகின்றவன். சிற்றரசன் நாட்டை ஆளுகின்றவன். இங்கு சக்ரவர்த்திக்கு அரசன் அடிமை இல்லை! இந்த அரசன் தம் நாடு நம் தேசத்தின் ஓர் அங்கம் என உணர்கிறான்.

“தேசத்தின் உரிமையே நாட்டின் உரிமை”
எந்நிலையிலும் ஒருவருக்கொருவர் கொள்கையில்
விட்டுக் கொடுத்தலே சம உரிமையாகும்!!

அரசன் தேவையை சேவையாக கேட்கலாம். சக்ரவர்த்தியும் அரசனின் தேவையான வேலையை மனம் உவந்து சேவையாகச் கொடுக்கலாம். அரசனும் சக்ரவர்த்தியும் அந்த வேலையாகிய சேவையை கலந்து ஓர் முடிவெடுத்து செய்யும்போது அங்கு குற்றம் குறை அவசியம் வராது.

வேலையென்பது சொல்லிச் செய்வதாகும்!
சேவையென்பது குறிப்பறிந்து செய்வதாகும்!!

சக்ரவர்த்தி நான் பெரியவன், அரசனாகிய நீ சிறியவன் எனக் கருதுவானாகில் சக்ரவர்த்தியின் வாக்கு ஆணவமாக (அஹங்காரமாக)த்தான் இருக்கும். ஆணவத்தால் வரும் வாக்குக்கு காரியம் அமைந்தால் அது வேலையாகத்தான் அமையுமேயன்றி அது சேவையாக இராது.

வேலையென்றால் இன்பதுன்பம் அவஸ்யம் தோற்றும்!
சேவையென்றால் ஆனந்தம் ஒன்றே தோற்றும்!!

இன்ப துன்பமென்றால் உணர்வு அயர்வு தோற்றும்!
ஆனந்தம் என்றால் நிறைவு, திருப்தி தோற்றும்!!

சக்ரவர்த்தி நான் சொன்னதைக் கேட்க வேண்டும் என்றும்;
இது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்றும்; இது
என்னுடையது என்றும் அதிகாரபூர்வமாக நடந்தால் அது
வேலை; அது பேதம்; அங்கு குற்றம்; அங்கு மனக்கசப்பு;
அங்கு குரோதம் அவஸ்யம் தோற்றும்!

அரசன் சக்ரவர்த்தியும் அரசனும் ஓர்மித்து நீ சொல்வதும்
சரிதான் என்றும் அல்லது இதை யோசித்துப்பார் இப்படிச்
செய்யலாமே என்றும் இவை நம்முடையது தானே என்றும்
இப்படி இருந்தாலும் பொருந்தும் என்றும், கலந்துரையாடி
இருவருக்கும் பாதிப்பு இல்லாமல் ஓர் முடிவு எடுத்து

மனக்கசப்பு இல்லாமல் ஒத்திருந்தால் வேலையில்
ஆரம்பமாகி சேவையில் முடியும்!!

இங்கு ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கும்
மனோநிலையுடனும், அஸாத்ய பொறுமையுடனும், எது
நடந்தாலும் “எல்லாம் நலமே” என்றும் சுகத்திற்கு
அன்னியமில்லை என்றும் எந்நிலையிலும் போட்டி,
பொறாமை, வஞ்சினம், சூது, மது, மாது இவைகளுக்கு
இடம் கொடாமலும், ஒருவருக்குள் ஒருவர் அடங்கி
வாழ்ந்தால், சக்ரவர்த்தியும் அரசனும் ஒன்றாக முடியும்!

இங்கு சக்ரவர்த்தியும் அரசனும் இயக்கத்தில் பேதமே
தவிர அனுபவத்தில் பேதம் இல்லை! இதை இன்னொரு

முறையில் கவனிக்கலாம். பிரஜைகளிடம் மதிப்பும், மரியாதையும் கொடுத்தால் அந்த மதிப்பு மரியாதையை தாமும் பெறமுடியும்

தாம் கொடுக்காமல் அவர்களிடம் எதிர்பார்க்க முடியாது!

அனைத்தும் இறைவன் உடைமையென்றும்

இதேபோல்

பின் அனுபவ முதிர்ச்சியால் அனைத்தும் இறைவனே என்றும் உணர வேண்டும். இந்த அனுபத்தை தாம் முழுமையாக பெற்றாலன்றி “அது நாம் நாம் அது” என்ற சுய அனுபவ நிலையை எவரும் பெற முடியாது. நாம் எதைக் கொடுக்கிறோமோ அதுவே பலிதமாகும்.

சுய அனுபவம்.

பெரிய அரசர் பேரரசர் என்றும் சிறிய அரசர் சிற்றரசர் என்றும் சொல்வது போல் பெரிய இன்பம் பேரின்பம் என்றும் சிறிதளவு இன்பம் சிற்றின்பம் என்றும் பொருள்படும்!

இங்கு பெரிய, சிறிய என அளவில்தான் பேதமே தவிர அரசனிலோ இன்பத்திலோ பேதம் இல்லை.

பெரியோர் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்றால் எம் வள்ளுவன் வாக்குபடி

“சிறியோர் செய்த பெரும்பிழையாயினும் பெரியோர் ஆயினும் பொறுப்பது கடமை”

என்பதைக் கொண்டு எவர் எக் குற்றம் செய்யினும் அதை பாராட்டாமல் உடனே மறந்து அவருக்கு ஊக்கம் கொடுத்தால் குற்றமும் மன்னிக்கப்படும், தன் மனமும் நிறைவுறும். அவரும் இனி செய்யாதிருக்க வழியாக அமையும். கண்டிப்போ தண்டிப்போ இருந்தால் இக்குண தோஷம் அவ்விருவரையும் பாதிக்கும். அவ்விரண்டிலும் பேதம் உண்டாகும். அக்குற்றத்தை இருவரும் மறக்க இயலாது. அதிகாரத்தினால் திருத்துவதை விட அன்பினால் (திருத்துவதல்ல) உயர்த்துவது, உயர்ந்து பேதமற்று ஆனந்த சொரூபமாய் நித்ய ஸத்யமாய் நிற்கும். அங்கு பகவானும் பக்தனும் என ஆகமுடியும். அல்லது இன்னொரு முறையில் சத்குருவும் சத்சிஷ்யனும் என ஆக முடியும். இங்கு இந்த இரண்டிலும் பேதம் கிடையாது.

இங்கு ஒன்று முக்கியம்

ஸ்ரீ பகவான் தன்னைத் தாழ்த்தி பக்தனை உயர்த்துவான்.

அதே போல்,

ஸ்ரீ சத்குரு தன்னைத் தாழ்த்தி தம் சிஷ்யனை உயர்த்துவார்.

இந்நிலையில் இரண்டும் சமமாகவே இருக்கும்.

சாமான்ய குரு : உலகியல் வித்தைக்குகுரு; சக்திகளையும், வல்லமைகளையும் கொடுக்கும் குரு; வேத மந்திர பூர்வமான குரு, அஷ்டசித்திகளையும் வழங்கும் குரு, அருள்வாக்கு; ஆருடம் மூலமாக

மக்களுக்கு குறை தீர்க்கும் குரு. ஏன்???
 அகில புவனங்களையும் அடக்கி ஆளும்
 “சக்தி குரு” (சத்குரு அல்ல).
 தம் சிஷ்யனைத் தனக்குத் தாழ்த்தி
 அந்த உத்தம சிஷ்யனால் தம் புகழை
 உயர்த்திக் கொள்வார். இது சத்குரு
 சேவையாகாது; சக்தி சேவையாகும்.

சர்வாங்க சேவை

ஸ்ரீ சத்குரு சேவையினால் ஓர் சத்சிஷ்யன் தான் அழிந்து
 தலைவன் ஆவான். காரணம் நாம் என்னவானோம், எப்படி
 இருக்கிறோம், நாம் என்ன ஆகவேண்டும் என்ற
 எண்ணமற்றிருப்பான்.

அங்கு குரு சிந்தனை ஒன்றுதான் உண்டு; தன்
 சிந்தனை இல்லை.

அதாவது தூலத்தின் இன்ப துன்ப சிந்தனை தோற்றாது.
 சத்குரு சேவை ஒன்றுதான் தோற்றும். இதுவே சர்வாங்க
 சேவையாகும்.

ஸத் பாவ சேவை:

குரு தேவருக்கு உணவு, உடை, இருப்பிடம் ஆக
 இம் மூன்றும் முக்கியம். இவை முறைப்படி சர்வாங்க
 சேவையில் முடிந்துவிடும். ஸத்பாவ சேவை ஆரம்பமாகி
 தொடர்ந்து வரும்போது ஸ்ரீ குருதேவர் உடையும்,
 இருப்பிடமும், தேவையின் நிமித்தம் சேவையின் நிலையில்

மாறும், பின் மறையும். ஆனால் உணவும் வாக்கும் நிலை கண்டு இடம் பெறும். தூலம் தமக்குப் பிரத்யட்சமாக தோற்றுவதால் உணவு விஷயம் அதீதமாயும், அதிகவனமாகவும், சிரத்தையுடனும் தோற்றும். இதுவும் காலக்கிரமத்தில் மாறவும் செய்யும்; பின் மறையவும் செய்யும். அதாவது இங்கு சில பக்குவ ஆன்மாக்களின் நிமித்தம் அவர்கள் வினைகளை தாம் புசிப்பதால் சேவையின் நிமித்தம் கொடுக்கும் ஆகாரம் ஏற்க முடியாமல் போகும். பரகர்மா நிமித்தமாகவும் இவர் உணவு ஏற்கலாம். இது ஆரம்பத்தில் “சற்று குழப்பமாகவே” தோற்றும்.

ஆனால் முடிவு நலமாகவே முடியும். நலமாக முடியும் என்று சொல்வதைவிட நலமாக சிஷ்யன் ஏற்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். தேவையற்றதை கேட்பதாக தோற்றும் அல்லது தேவை இல்லாததை அவரே எடுத்து புசிப்பதைப்போல் தோற்றும். அதில் சில உபாதைகளும் வரலாம். அதைக்கண்டு கலங்கவோ பயம் கொள்ளவோ கூடாது. எந்த ஜீவனுக்காகவோ இது நடைபெறுகிறது என சாந்தி சமாதானம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. உணவு, உடை, இருப்பிடம், ஆக இம்மூன்றும் தூலமாக இருப்பதால் மாற்றமும் அதனால் ஏமாற்றமும் பெற ஏதுவாகிறது. பின் சிஷ்யனின் அனுபவ முதிர்ச்சியினால் நமக்கு விதிக்கப்பட்ட விதி என்றும்; இது “அவருக்கு ஓர் விளையாட்டு என்றும்” உணர்வு பெறமுடியும். இங்கு அபசாரம், அனாச்சாரம் எல்லாம் அடிபட்டு போய் விடும். ஆனால்? அத்யந்த சீடனுக்கு உணர்வை கொடுத்துக் கொண்டேவருவார் ஸ்ரீ குருதேவர். (இந்த மூன்றிலும்) பின் அவனுக்கே புற உணர்வு கெடும்.

“எல்லாம் அவரே என விட்டு விடுவான்”. அவனும் பூரணத்வம் பெறுவான். காலக்ரமத்தில். அவன் இதை அக உணர்வால் அவசியம் உணர்வான். இது முன்பின் விளக்கக் கூடிய காரியமல்ல! ஆனால் விளக்கவும் முடியும்.

முடிவு வாக்கு ஒன்றே லட்சியமாகும். அது சூட்சுமமானது. வாக்கு என்பது அக்கினியாக உள்ளதால் அதை ஏற்கும் சிஷ்யனின் நிலை முதலில் பரிதாபகரமாகவே இருக்கும். அதாவது ஒன்றைச் சொல்வார்; ஒன்றைச் செய்வார்; ஒன்றைச் செய்விப்பார். இந்த மூன்றும் சற்று முரண்பாடாகவே தோற்றும். காரணம் இவன் பக்குவப்படவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்தக் காலங்களில் சிஷ்யனுக்கு அஸாத்திய பொறுமையும், சகிப்புத்தன்மையும் வேண்டும். அதையும், அவன் உள் இருந்தே கொடுத்துக் கொண்டுதான் இந்த கலையை தொடங்குவார். கிட்டத் தட்ட பாதி பூர்த்தி யானதும் கூட்டுப்புழு எப்படி குளவியை எண்ணி எண்ணி குளவியாகவே ஆகிவிடுகிறதோ அந்நிலையில் ஸ்ரீ குருதேவா, ஸ்ரீகுருதேவா என்ற ஸ்மரணையிலேயே லயித்திருக்கும் அந்த சிஷ்யன் அதுவாகவே ஆகிவிடுவான். இந்த உணர்வு நிலையை அந்த சிஷ்யன் தாமாக உணர்வான் என்பதை விட உணர்த்தப்படுவான்.

ஒரு வார்த்தையின் தெளிவு உடனே உணரமுடியாது. காரணம் அது உடனே தெளிவானால் அது முழுமையாக பலன் கொடுக்காது. “பசித்துப் புசி” என்பது இங்கே பொருந்தும். பசியின் தன்மை பெறாத ஒருவனுக்கு எந்த ருசியான பதார்த்தமும் பயனற்றுப் போகும். இவ்வளவுதானா

என அலட்சிய புத்தி உண்டாகும். பசி கொண்ட ஒருவனுக்கு எந்த உணவும் ஏற்கமுடியும். இங்கு உணவின் குணமோ, ருபமோ, ருசியோ முக்கியமாகத் தோற்றாது. பின் எப்படி தோற்றும் என்றால் பேதம் இராது; அளவு தோற்றாது; ருசி தோற்றாது.

முக்கியமாக “ஒலியின் ஸப்ததார்த்தம்” உள்ளே உணர்வு பூர்வமாக ஓர் சுகத்தைக் கொடுக்கும். அது ஒரிரு தினத்திலோ, ஒரிரு வாரத்திலோ, ஒரிரு மாதத்திலோ, ஒரிரு வருஷத்திலோ அவன் மனோபக்குவத்திற்கு தக்கபடி அஞ்ஞான இருளைப் போக்கிய அக ஒளியாக தோற்றும்.

அக ஒளி : கலக்கம், சந்தேகம், பயமற்ற “அதுவே நாம் நாமே அது” என்ற அனுபவ முறையில் ஒளிரும்.

பேதம் இராது : எங்கெங்கு எந்தெந்த காலங்களில் எத்திசையிலும் எந்த நாம ரூபத்திலும் ஒலிக்கும் ஒலியும் அந்த ஒன்றே என உணர முடியும்.

அளவும் தோற்றாது : ஒரு அட்சஷரம் கேட்டாலும், பல அட்சஷரங்களை கோர்வையாக கேட்டாலும் அர்த்தம் அனர்த்தமாக தோற்றாமல் அதன் செயல் என உணர்வான்.

ருசி தோற்றாது : மனோ உணர்ச்சியையோ கிளர்ச்சியையோ காட்டி உன்னை திகைக்க வைக்காது, பேதமற்ற அந்த ஒரே சுவை அதுவே நாம்

நாமே அது' என்ற அனுபவத்தை மட்டும்
கொடுக்கும்.

1. சரணாகதி என்றால் எந்த கேள்வியும், எந்த பதிலும் இல்லாமல் முழுமையாக விட்ட நிலையாகும். அங்கு ஏன், எதற்கு, எப்படி என வினா எழுமானால் அது சரணாகதி ஆகாது.
2. சரணாகதி என்றால் பொண்ணோ, மண்ணோ, பெண்ணோ, பொருளோ கொடுப்பதும் அல்ல அதை அவர் ஏற்பதும் அல்ல. அது சம்பந்தமான மன எண்ணங்களை அதாவது கற்பனைகளை நிர்மூலமாக விடுவது சரணாகதியாகும்.
3. சரணாகதி என்றால் நான் என்ற அஹங்காரம் எழாமலும், என்னுடையது என்ற அபிமான மன மடைமையை பூரணமாக விடுவதுமாகும்.
4. சரணாகதி என்றால் அப்பா, அம்மா, கணவன், மனைவி, குழந்தை, உறவு இவைகளை அபிமானத்தால் என்னுடையது என எண்ணும் எண்ணத்தை பூரணமாக விடுவதுதாகும்.
5. சரணாகதி என்றால் தொழிலோ, தொழில் விவகாரமோ கோடி வந்தாலும் கோடி போனாலும், ஓடிப்போன கனவைப் போல் உடனே மறப்பதுவாகும்.
6. சரணாகதி என்றால் மானம், அவமானம், மதிப்பு, மரியாதை, டம்பம், பட்டம், பதவி, சூடு, சுரணை, லஜ்ஜை, வெட்கம் என்ற குணதோஷமான அனைத்தையும்

மூலமாக விடுவதுதாகும்.

7. சரணாகதி என்றால் நிர்கதி ஆனால் நற்கதி உண்டு. கதி என உனக்கு இருந்தால் அது துர்கதியே! எந்த ஒன்றினாலும் இல்லையென இயலாத் தன்மை பெற்று விட்டால் அந்த இயலாத் தன்மையே சரணாகதி (அங்கு இயங்குவது பூரணநிதி).
8. சரணாகதி என்றால் இங்கும், அங்கும், எங்கும் மனப்பிடிப்பு இல்லாமல் இருப்பதாகும். அணுப்பிரமாணம் மனப்பிடிப்பு இருந்தாலும் அது சரணாகதி ஆகாது. இதற்கு 'அந்த ஒன்றே நாம்' என்ற ஓர் பிடிப்பை வைத்துக்கொண்டு அனைத்தையும் நிர்மூலமாக்கி பின் 'அந்த ஒன்றே நாம்' என்ற அந்த ஓர் பிடிப்பையும் நிர்மூலமாக விடுதல் சரணாகதியாகும்.
9. சரணாகதி என்றால் போதும் என்ற நிறைவைப் பெற்றாலும் அந்த நிறைவில் கிடைக்கும் பேரின்பத்தையும் துறத்தலாகும் (குறிக்கோள் பேரின்பமல்ல, பிரம்மானந்தம்).
10. சரணாகதி என்றால் சரண்புகுதல், சரண்புகுந்தால் அதை அடைக்கலம் என சொல்வதாகும். சரண்புகுந்தால் எனது என சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லை எனப் பொருள்படும். எனது இல்லை என்றால் அனைத்தும் உனதே. அதாவது எல்லாம் நீயே இது சரணாகதியாகும்.
11. சரணாகதி என்றால் சரண் + கதி = சரணாகதி. சரண் என்றால் சரணம் அதாவது பாதம். உன்பாதமே கதி என

நிர்மூலமாக விடுதலாகும். பாதத்தை பற்றியவற்கு பாதகமும், பாபமும் இல்லையென்றாகிவிடும்.

12. சரணாகதி என்றால் பஞ்சமாபாதகங்கள் புரிந்தவனும், நீயே கதி என சரண்புகுந்தால் அனைத்துப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். முழுட்கத்வம் பெறுவதற்கு அனைத்தையும் நிர்மூலமாக விட்டால்தான் மோட்சம் (அடைய) ஆக முடியும்.
13. சரணாகதி என்றால் பேதம் அற்றுப்போகிறது. பேதத்தின் மூலமாகிய குணங்கள் பொசுங்கிப் போகின்றன. குணங்கள் இல்லையானால் அனைத்தும் அறிவற்ற ஜடம் தானே. ஜடம் செயலற்றுவிட்டால் அதாவது மனமாகிய குணம் புகுந்த ஜடம் குணம் இல்லாத்தன்மையினால் ஒன்றும் இல்லை என்றாகி விடும்.
14. சரணாகதி என்றால் எழுச்சியாகிய குணம் அழிந்தால்தான் சரண என்பது பொருந்தும். குணம் இல்லையானால் இனம், மொழி, மதம், பாஷை, இடம் அனைத்தும் இல்லாமல் போய் விடும். அங்கு அந்த ஒன்றே தான் மிஞ்சும்.
15. சரணாகதி என்றால் பாதத்தைப் பற்றினால் பாதகமான எந்த எண்ணமோ, சொல்லோ, செயலோ கண்டிப்பாக வராது, வரவும் முடியாது. பாதகம் இல்லை என்றால் அனைத்தும் பாலனம் (சுத்தம்) தானே அது ஒன்றுதானே.
16. சரணாகதி என்றால் சரண = நீயே கதியென நிர் மூலமாக

விடுதல். ஆ = பசு. கதி = உனையன்றி வேறு கதி இல்லை. ஆக பசுத்தன்மையாகிய உன் பாசத்தை முழுமையாக விட்டு உதறினால் அவனையன்றி வேறு கதியில்லையென அபயஹஸ்தம் பெறலாம்.

17. சரணாகதி என்றால் அபயஹஸ்தம் பெறுதல். அதாவது, பண்பலம், பக்கபலம், படைபலம் என இன்னும் எத்தனை பலம் இருந்தாலும் அவை அனைத்தும் இறைவன் கருணையில் நிஷ்பலமே என உறுதியாக உதறினால் இறை அபயஹஸ்தம் என்ற சரணாகதி பெறலாம்.

18. சரணாகதி என்றால் புண்ணியமோ, பாபமோ, சுகமோ, துக்கமோ, நன்மையோ, தீமையோ, வெற்றியோ, தோல்வியோ, சொர்க்கமோ, நரகமோ, மோட்சமோ, பந்தமோ “இவற்றின் தராதரத்தை ஆராயாமல்” நிர்மூலமாக விட்டுவிட்டு நிற்கதியாய் “எல்லாம் நீயே” என சரண்புகுதலாகும்.

யட்சர்களும், அசுரர்களும், மனிதர்களும், தேவ தெய்வங்களும்

நிலை கண்டு, நிலை கொண்டு

ஒருவரிடம் ஒருவர் சரண் புகுந்தனர். அதாவது சரணாகதி அடைந்ததாக புராண, இதிகாச கதைகளும், சரித்திரங்களும் பிறர் சொல்லவும் நாம் படித்தும், பிறருக்கு கதை கதையாகச் சொல்லியும் கேட்டும் இருக்கிறோம். “இதன் சரணாகதி காரியஸ்வரூபமாகும்” அதாவது ஏதோ ஒரு காரியம்

சாத்தியமாக வேண்டும் எனக்கருதி (காரியம் ஆகும் வரை கழுதைபானலும் காலைப்பிடி என்றபடி) ஏதோ ஒரு காரியம் ஆகவேண்டும் எனக்கருதி அதாவது பலனை எதிர்பார்த்தோ அல்லது இவர்கள் எதிர்பாராமலேயே பலன் இவர்களைச் சார்ந்தோ இருப்பதாக உள்ள இந்த சரணாகதி

முழுமையுமல்ல; முதிர்வுமல்ல; முடிவுமல்ல.

அதாவது சரண்புகுதலும் அதன் பலனாகிய லௌகீக இனிமையும் தெய்வீக சுகமும் அவசியம் பெறுகிறார்கள். இதன் முடிவு தோற்றப்படுவதால் இது உண்மையாகாது.

ஆனால் உண்மையான சரணாகதி :

பகவான் பக்தன் சரணாகதியைவிட, சத்குரு சத்சிஷ்யன் சரணாகதியே அதாவது சரணாலயமே உண்மையாகும். ஆனால் இரண்டும் ஒன்றே. சற்று வித்தியாசமுண்டு.

பகவான் பக்தன் சரணாகதி: பந்த பாசத்தில் சிக்கியிருக்கும் ஓர் ஜீவனே பக்தனாகிறான். அவன் பூர்வ புண்ணிய விஷேசத்தினாலேயே இந்த மனுஷ்ய ஜன்மாவில் தர்மா தர்மங்களை உணர்ந்து பற்றுகளை விட ஆரம்பிக்கிறான். ஆரம்பத்திலேயே அனைத்து பொருள்களையும் இறைவனுடையதேயென உணர்ந்து நம் புண்ணிய பாப வினைக்கேற்ப கணவன், மனைவி, குழந்தை, பொன், பொருள் இவைகளை எனதென்ற நிலைமாறி அனைத்தும் உனதே (எல்லாம் நீயே) என சரணாகதி நிலையில் நான் செய்கிறேன் என்ற நிலைமாறி அனைத்தையும்

நீயே செய்கிறாய் என்றோ, செய்விக்கிறாய் என்றோ சர்வார்ப்பணநிலையில் செய்து முடிக்கிறான். கர்மா ஆரம்பிக்கும்போது இருந்த நிலைகள்மாறி அதாவது கொடுப்பவன் பக்தன்; வாங்குபவன் இறைவன்; பொருள் இறைவனுடையது; இம்மூன்றும் சர்வார்ப்பணநிலையில் கடைசியில் மாறும். அதாவது கொடுப்பவனோ; கொடுக்கும் பொருளோ, வாங்கும் இறைவனோ அங்கு இருக்க முடியாது அனைத்தும் இறைவனே என்றாகிவிடும். இங்கு விவகாரம் குறைந்து குறைந்து இல்லாமல் போகும்.

கணவன், மனைவி, குழந்தை பேதம் தெரியாது. காரணம் அவர்களும் இல்லை, கொடுக்கும் நீயும் இல்லை. எல்லாம் இறைவனே என்றாகி விடும். குடும்பம், தொழில் இருக்கும். மனோவியாபாரம் இராது. விவகாரமற்ற நீ இருக்கமாட்டாய் அதாவது ஆத்மாவாக அமைதியாக இருப்பாய். விவகாரமுள்ள (வினையுள்ள) தூலம் சம்பந்த பொருள் மிக்ஸி, கிரைன்டர் ஓடுவது போல ஓடி தானே நின்று விடும். அங்கு எண்ணம் அவசியம் இராது.

காரணம்:

அவித்தையை (உலகையும் உடைமைகளையும்) மாயையாகிய இறைவன் வசம் பரிபூரணமாக நீ விட்டு விட்டபடியால் மனதின் செயல்பாடு அங்கு இராது. ஆகவே ஏன்? எங்கே? எப்படி? யாருக்கு? எவ்விடம்? எக்காலம்? என்ற எக்கேள்வியும் அங்கு தோன்றாது. அப்படி அணுப்பிரமாணம் தோற்றினாலும் அது பரிபூரண சரணாகதி ஆகாது.

சத்குரு சத்சிஷ்யன் சரணாகதியே சரணாலயம்!!

இறைவனிடம் வினையை கொடுக்க வேண்டும். குருதேவரிடம் மனதை கொடுக்க வேண்டும், வினையும் மனமும் அழிந்தாலன்றி பிறவி அழியாது. பக்தனுக்கு ஆரம்பத்தில் இறைவனின் ஆலயம் மண்ணாலான ஆலயம். முடிவில் பக்தனின் ஆலயம் இதயமாகும். அவன் இறைவன் இதயவாஸி! சிஷ்யனது ஆலயம் குருதேவரின் திருப்பாதம்.

அதுவே சரணாலயம்!!

இறைவன் தம் திருவடியைக் காட்டி யாம் இருக்க பயம் ஏன்? என அபயஹஸ்தம் கொடுப்பான். ஆனால் குருதேவரோ தம் திருவடியை கொடுத்து இதுவே உன் பாதக மலங்களைப் போக்கும் பாத கமலங்கள் என்றும்; உன் குணதோஷ வெப்பத்தை தணிக்கும் பத்மபாதம் என்றும்; உன் இதய தாபத்தைப் போக்கும் சரண கமலங்கள் என்றும்; உன் மனதால் கற்பித்த களங்கங்களையெல்லாம் வடிகட்டி சுத்தீகரிக்கும் திருவடிகள் என்றும் கூறுவார். ஸ்ரீ குரு திருஷ்டி உன் வினைகளை இறைவனால் பக்குவப்பட்டவைகளை ளரிக்கும். ஸ்ரீ குருவின் வாக்கு ஒலி சொருபமாக வந்து ஒளியைக் கொடுத்து உன்னை ரட்சிக்கும். மனதை விடும் இடம் ஸ்ரீ குருதேவரின் திருவடியிலேயே. அதாவது, உடல், உலக, பொருள் சம்பந்தமான கோடானு கோடி எண்ணங்களுடன் அவதியுறும் சிஷ்யனுக்கு

“இது நீ அல்ல; இது உனதும் அல்ல”

என உறுதி நிச்சயத்தை கொடுத்து அவன் மன அஞ்ஞான இருளைப் போக்குவது ஸ்ரீ குருதேவராகும். இருள் விலகி விட்டால் ஒளியை அழைக்க தேவையே இல்லை. மேகம் கலைந்து விட்டால் எப்படி சூரியன் ஸ்பஸ்டமாவானோ அதே போல் இருக்கும் ஒளி தாமாகவே இருக்கும். இல்லாத இருள் இல்லாமலே போகும்.

இறைவனுக்கும் குருதேவருக்கும் உள்ள ஒரு வித்தியாசம்:

ஒரு எட்டுவயதுச் சிறுவன் ஒரு சாலை வழியாக செல்லும்போது தன் தந்தையின் துணையுடன் அவர் கையைப் பற்றிய வண்ணம் செல்வான். இவன் செல்லும் நேரம் மங்கலான இருள் நேரம். அப்பொழுதுதான் செல்ல வாய்ப்பு இருக்கும் போலும். பலமுறை சென்றிருக்கிறான். அவனுக்கு நண்பகலும் சாத்தியமில்லை, நள்ளிரவும் சாத்தியமில்லை. இது அவன் விதி. அவன் செல்லும் பாதையில் ஒரு திருப்பத்தில் ஒரு வெட்டுப்பட்ட மரம் ஐந்தடி உயரத்தில் நின்ற நிலையில் இருந்தது. இச்சிறுவன் அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஒரு பேய் என மதித்தான். இவன் கற்பனையின்படியே அம்மரம் காட்சி கொடுத்தது. யத்பாவம் தத் பவதி அதாவது உன் மனோ மயபாவனையே உண்மையாகக் காட்டும். ஆனால் உண்மை அது அல்ல.

“அரண்டவன் கண்களுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்பதுபோல் அக்காட்சி அமைந்தது. அதனால் இவன் தந்தை கையை பற்றிய தன்மையில், அப்பா! அதோ ஒரு பேய் இருக்கிறது பாருங்கள். அது என்னை வா என அழைக்கிறது என்றும், தன் கண்களை உருட்டி பல்லையும் வெளிக்காட்டி

என்னை பயமுறுத்துகிறது என்றும், தலையெவிரித்து அது ஆடுகிறதென்றும், மெதுவாக என்னை நோக்கி நகர்ந்து வருகிறதென்றும், எனக்கு அந்தப் பேயைப் பார்த்தால் பயமாயிருக்கிறதென்றும் சொல்லி அரண்டு தம் தந்தையை ஆட்டிக்கொள்வான்.

அவரும் அந்த பட்ட மரத்தைப் பார்ப்பார். அது மரம் என அவருக்குத் தெரியும், ஆனாலும் அந்த உண்மையை சொல்லாமல், குழந்தாய் பயம் வேண்டாம்; “யாமிருக்க பயம் ஏன்?” என ஆறுதல் வார்த்தைகளை சொல்லி அழைத்துச் செல்வார். இது பலமுறை நடந்திருக்கிறது. இச்சிறுவனும் இந்த இடம் வரும்போதெல்லாம் அம்மனோமய பேயை பார்த்துக் கொண்டு தம் அப்பாவின் கரத்தை பற்றியவண்ணம் ஏ பேயே! உன்னால் என்னிடம் வரமுடியாது! என் அப்பா எனக்குத் துணையாக இருக்கிறார். என் அப்பா உன்னைவிட பெரியவர், உன்னைவிட பலசாலி, அவரிடம் உன் ஜம்பம்பலிக்காது; இங்கு என்னிடம் வந்தால் உன்னை என் அப்பா கொன்றுவிடுவார்; அவர் என்னைப் பெற்ற தந்தை; இங்கு வந்தால் நானும் உன்னை உதைப்பேன் என சொல்லிய வண்ணம் தம் நாக்கை துருத்தி, தம் பல்லைகடித்து, தம் கைகால்களை வேகமாக ஆட்டி சண்டைபோடும் பாவனையில் சென்றுவிடுவான். இவன் வந்த பலமுறையும் இப்படியே நடந்து வந்தான். இவன் தந்தையும் இதை “கண்டுக்கவும் இல்லை கண்டிக்கவும் இல்லை.”

ஒரு சமயம் இவன் தந்தை ஏதோ காரியமாக வெளியூர் சென்று விட்டார். அன்று இவன் துணையாக இவன் ஆசிரியர் வந்தார். இவனுக்கு இந்த இடம் வரும்போது சற்று பயம்

அதிகமாக இருந்தது. இதுவரை அப்பா துணையுடன் வந்தோம்; அந்த பேயை திட்டினோம்; அடிக்கப் போவதுபோல் போவோம்; மண்ணை அள்ளிப்போட்டோம். நம் தந்தையும் நீ பயம் கொள்ளாதே. நான் இருக்கிறேன், அது உன்னை ஒன்றும் செய்யாது என அரவணைத்துகொண்டு சென்றாரே. இன்று நம் குரு கூடவருகிறார். இவருக்கு இப்பேயைப் பற்றி தெரியுமோ தெரியாதோ நமக்குத் தெரியவில்லையே. அது நம் அப்பா இல்லாததினால் அடிக்க வந்தால் என்ன செய்வது என மனம் கலங்கினான்.

அவன் தம் குருவை நோக்கி, குருதேவா! அதோ ஒரு மூலையில் தலையை விரித்துக்கொண்டு கைகளை ஆட்டிக் கொண்டு ஒரு பேய் நிற்கிறது பாருங்கள். அது மிக மிக பொல்லாதது. நான் என் அப்பாவுடன் வரும்போதெல்லாம் கண்ணை உருட்டும், பல்லைக்காட்டும், தலையை விரித்து ஆடும், கைகளை அசைத்து கூப்பிடும். இதை என் தந்தையிடமும் கூறுவேன். அவரும் சிரித்துக் கொண்டே,

குழந்தே! நான் இருக்கிறேன்; நீ பயம் இல்லாமல் இரு

என எனக்கு அபயம் கொடுத்து வந்தார். இன்று தாங்கள் என்னுடன் வருகிறீர்கள். அந்த பேயைப் பற்றி தங்களுக்கு தெரியுமோ தெரியாதோ? நன்றாக அதைப் பாருங்கள். அதனிடம் இருந்து என்னைக் காத்துக்கொள்வீர்களா? அல்லது உங்களுக்கும் பயமாக இருந்தால் நாம் இருவரும் வேறுபாதை வழியாக சென்று விடலாம் என கூறி தம் குருதேவரின் கரத்தை பற்றி இழுத்து நிறுத்தி அந்தப் பேயாகிய மனோமய பிராந்தியை சுட்டிக் காட்டினான்.

குருதேவரும் அத்திசையை நோக்கிப் பார்த்தார். அவருக்கு ஒன்றும் அப்படி நூதனமாக தோற்றவில்லை. அவரும் புன்முறுவலுடன், குழந்தாய்! பேயா! பூதமா! அது எங்கிருக்கிறது? பேயும் பிசாசும் இங்கு எப்படி வரும்? அப்படி ஒன்றும் எங்கும் இல்லையே! நீ காட்டும் திசையில் வெட்டுப்பட்ட ஓர் பட்டகட்டைதான் தெரிகிறது. நீ எதை சுட்டிக் காட்டுகிறாய் என்றார். அச்சிறுவனும், என்ன குருதேவா? நான் அதை பேய் என்கிறேன் நீங்கள் பட்டகட்டை என்கிறீர்கள். உங்கள் பார்வை சரியில்லையா? அல்லது உங்களுக்கு வெள்ளெழுத்து வந்துவிட்டதா? அதனால்தான் பேயை பட்டகட்டையெனக் கூறுகிறீர்களா? என மருட்சியுடன் கேட்டான் சிறுவன்.

குருதேவர் நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டார். அவனை நோக்கி, குழந்தாய்! அது பேயல்ல வெட்டி முடிந்துபோன ஒரு பட்டமரம் என்றார். ஊகும்! உங்கள் பார்வைதான் சரியில்லை. அது என்னைப் பார்த்து சிரிக்கிறது, கையை நீட்டி கூப்பிடுகிறது, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது.

எங்கப்பா, நான் இருக்கிறேன் அந்த பேய் உன்னை ஒன்றும் செய்யாது என என்னை காப்பாற்றும் நிலையில் சொன்னார்!! தாங்கள் பேயே இல்லையெனச் சொல்கிறீர்களே!!

எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நான் வரமாட்டேன் என்றான். ஆசிரியரும் கட கடவென சிரித்துக்கொண்டே,

பயத்தையே பக்கபலமாக கொண்ட குழந்தாய்!

எம்முடன் வா அந்த பேயை தொட்டுக் காட்டுகிறோம் என பலவந்தமாக அழைத்துச் சென்றார். அந்த பட்ட கட்டையைத்

தொட்டுக் காட்டினார்.

அவனும் அது கட்டைதான் பேயல்ல, பொய்தான் என உணர்ந்தான். சீச்சீ நீ உயிரற்ற ஜடம். என்னை இத்தனை காலமும் உண்மை (பேய்) என நம்பவைத்து என் மனதை இருள் அடைய வைத்துவிட்டாயே! தூத்தா என காரித்துப்பினான்; தன் காலால் எட்டி உதைத்தான். இது காலம் என்னை ஏமாற்றி விட்டாயே! பலமற்ற அந்த கட்டையும் கீழே சாய்ந்து விட்டது.

(இறைவன்) உன் மாற்றத்தினால் ஏமாந்த ஏமாழி நான்!! (குரு) இனி எம்மாற்றத்தினாலும் தடுமாறாத அறிவாழி நான்! என உண்மை உணர்வால் அமைதியும் சாந்தியும் உடையவனானான் அச்(சிஷ்யன்) சிறுவன்.

இதன் உண்மையை உணர்க:

தந்தை என்பது இறைவன். அந்த இறைவன் இயற்கையாகவே இந்த அண்டரண்ட பிரம்மாண்டங்களை. தம் மாயாவினோத்த தால் உண்டு பண்ணினான். அவை அனைத்திலும்

தாமே ஊடுருவி அனைத்துமாய் நின்றான்.

அவன் அனைத்திலும் நிறைந்து எந்த பேதமும் இல்லாமல் கலந்திருந்ததனால் உயிரற்ற ஜடசொருபமும் உயிர் உள்ளதைப்போல் பொலிவுடன் தோற்றுகிறது!

இறைவனே ஓசை; இறைவனே ஒளி; இறைவனே சுவை; இறைவனே அழகு; இறைவனே அனைத்து தோற்றமும். ஆகவே இருப்பில்லாத ஜடம் இருப்புடையதுபோலும்,

அசைவதைப்போலும், சுவை உள்ளதைப் போலும், அழகுள்ளதைப்போலும், வசீகரத்தை உடையதாயிற்று. மேலே சொன்ன அத்தனை குணங்களும்

மஹா மாயா சொரூபனான இறைவனின், மலின மாயையின் (விஷ்ணுமாயை, மனதின்) சொரூபமாக இயங்கத் தொடங்கியது. இந்த ஆட்டத்தை அருள் ஆட்டமாக அதாவது அனைத்தும் இறைவனுடைமையே அல்லது இறைவனே.

எனப் பார்க்கப் பழகிவிட்டால் எந்த மாற்றமும் தோற்றாது. அதனால் ஏமாறவும் மாட்டோம். இதையே இந்த கதை உணர்த்துகிறது.

தந்தையாகிய இறைவன் தாமே சிருஷ்டித்த தம் சிருஷ்டி பொருள்களை அறியாமையினால் (மனதினால்) மயங்கி கிடக்கும் ஜீவர்களிடம் வினைப்போகத்திற்கு தக்கபடி விளையாட கொடுத்திருக்கிறான். அவை உண்மை என தோற்றினால்தான் விளையாட்டு சுவாரசியமாக இருக்கும். ஆகவே உலகையோ, உலக பொருள்களையோ இறைவன் இவை பொய் என சொல்லவும் மாட்டான். மற்றவர்களை சொல்லவிடவும் மாட்டான்.

ஆனால் அவனையே சரணாகதியாக நம்பியவர்களுக்கு அவை பொய் எனச் சொல்லாமல்

ஆசைப்பட்டு அவஸ்தை படாதே; அளவோடு புசி,

அவை உன்னை எதுவும் செய்யாமல் யாம் பார்த்துக் கொள்கிறோம் என்கிறான். யாம் இருக்கும்போது உனக்குப்

பயம் தேவையில்லை யென

சரண்புகுந்தவர்களுக்கு அபயஹஸ்தம் கொடுக்கிறான்.

இதன் உட்பொருள் :

எம்மையே நம்பி (சரண்புகுந்து), எம்நாமாவையே எந்த வினாடியும் ஜபித்து அனைத்தும் எம் உடைமையே என மதித்து போக்கு வரவுகளில் மயக்கம் இல்லாமல் இருந்தால் திரும்ப திரும்ப புனித ஜன்மா கிடைக்கும். பேரின்ப சமுத்திரத்தில் திளைத்து பேராணந்த மயமாகவே இருப்பீர்கள் என ஆசி கூறுகிறான்.

சாமான்ய குரு : அனேக வித்தைகளையும், அற்புத சக்திகளையும், செப்படு வித்தைகளையும், அஷ்டசித்திகளையும், மேலும் உலகின் நிமித்தம் என்னென்ன வித்தைகள் உண்டோ அவை அத்தனையும் தனித்தனியாகவோ ஒட்டு மொத்தமாகவோ கொடுக்கும் வல்லமை படைத்தவர்கள். ஏன் திரிகர்த்தாக்களுக்கும் அதீதமான அண்டரண்ட பிரம்மாண்டங்களையும் கண் இமைக்கும் நேரத்தில் உண்டாக்கவும், கல்பகோடிகாலம் அவைகளை ரட்சிக்கவும், கூணப்பொழுதில் அவைகளை அழிக்கவும் ஆற்றல் உடைய மாஹான்கள் எவராக இருந்தாலும் “அவர் சாமான்ய குருவே ஆகுவார்”. அவர்களை குறை கூறவும்

கூடாது, குறை கூறவும் முடியாது.

“தாழ்ந்து நின்றால் வாழ்ந்து நிற்பாய்” பணிவே பலிதம்.

ஆனால் சத்குரு என்பவர் :

ஓர் ஓடமாகவோ, ஓர் ஏணியாகவோ இருப்பார்.

ஓடம் : பல துண்டு துண்டுகளான மரப்பலகைகளால் இணைக்கப்பட்டதாகும். இணைப்புக்கு தாமிர ஆணிகள் பயன்படுத்தப்படும். இதில் அடிமரம் பக்கமரம் என இரண்டுண்டு. இந்த இரண்டு மரங்களும் இறைவனும் குருதேவரும் ஆகும். இதை சேர்க்கும் பலகைகள் ஸ்ரீகுருதேவருடைய ஸத்ய வாசகமாகும். தாமிர ஆணிகள் இறைவன் கருணையாகும். இது ஓடத்தின் கதையாகும்.

ஏணி : இரண்டு பெரிய கம்பு (மூங்கில் மரம்) உண்டு. இணைப்புக்கு துண்டு துண்டான மரக்கம்புகள் உண்டு. இவற்றிலும் அசையாதிருக்க ஆணிகள் அடிப்பதுண்டு. இதில் அந்த இரண்டு கம்பும் இறைவனும் குருதேவரும் ஆகும். மரக்கம்புகள் ஸ்ரீகுரு தேவருடைய ஸத்ய வாசகமாகும். அதை இணைக்கும் ஆணிகள் இறைவன் கருணையாகும். இதுவே ஏணியின் கதையாகும்.

இதன் முக்கியத்துவம்.

ஓடம் கரையேற்றும் ஆனால் கரையேறாது! ஏணி

பரண்யேற்றும் ஆனால் பரண்யேறாது!!
இவ்விரண்டும் அன்பர்களின் பாதம் தாங்கும்
பாதச்சுவடுகளாகவே இருக்கும்!!!

இதைப்போல் இறைவன் கிருபையினால் ஸ்ரீ குருதேவர் அன்பர்களுக்கு வழிகாட்டியாகதான் இருக்க முடியும். வழிகாட்டி வழி நடக்காது. அவருடைய ஸத்ய வாசகம் “நீ நம்பிக்கையோடு ஏற்றால்” அவசியம் பலன் தரும். பலன் தரும் என்பதை விட நீ முக்தனாகவே இருப்பாய்.

இறைவன் மாயா சொரூபம்; சத்குரு ஸத்ய சொரூபம்.

மாயா சொரூபத்தின் கருணையினால் கடுமையான வினைத்தாக்குதலிலிருந்து கூடுமான நிவாரணம் கிடைக்கும்! ஸத்ய சொரூபத்தின் கிருபா சாகரத்தினால் உன் அறியாமை என்னும் சம்சாரசாகரம் இல்லாமல் ஒழியும். இதன் தன்மையானது

கிருபா சாகரம் வேகமான நீரோட்டம்!

சம்சாரசாகரம் துவ்வாஸனை உள்ள (சாக்கடை) நீர்த்
தேக்கம்!!

ஆனந்தத்தின் வேகத்தில் அணர்த்தம் மறைந்துவிடும்!!!

பின் இருப்பது பிரம்மானந்தம். அது ஒன்றே அதுவே நீ.

அதாவது கவனக் குறைவினால் தோற்றிய நாம ரூப கற்பித குணங்கள் கவன ஈர்ப்பினால் கானல் நீரென மறைந்துவிடும்! இங்கு சத்குரு தன்னை அழித்துக் கொண்டு தம் சிஷ்யனை

வாழவைப்பார். தனக்கென எந்த ஒரு சொல்லும் செயலும் இவரிடம் இராது. இந்த சத்குரு தேவருக்கு ஓர் உவமானம் தருவது என்றால், ஓர் அவரை விதையை பண்பட்ட நிலத்தில் ஊன்றினான் ஒருவன். அது முளைத்து இரண்டு இலையிட்டு கொடி வீசியது. அந்த கொடி பற்றிப்பிடிக்க கொழு கொம்பில்லாமல் காற்றில் அசைந்தாடியது. உடனே அவன் ஒரு மூங்கில் கழியை நட்டு அந்த கொடியை அதில் ஒரு சுற்று சுற்றிவிட்டான். அது அதனை கட்டியாக பற்றிக் கொண்டது. பின் அந்த கொடியை பிரிக்க நினைத்து எடுத்தால் கொடி அறுந்துபோகுமே தவிர அந்த மூங்கில் கழியை அது விடாது. அவ்வளவு கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்ளும். அவன் அதை சுற்றி நான்கு கழியை நட்டு ஒரு பந்தல் போட்டு வைத்தான். இந்த அவரைக் கொடியும் அந்த மூங்கில் கழியைப் பற்றி மேலே ஏறி பந்தலுக்கு சென்றுவிட்டது. பின் பந்தல் முழுவதும் படர்ந்து பரவி பூ, பிஞ்சு, காய் என பலன் தர ஆரம்பித்தது. இப்போது கீழே அந்த மூங்கில் கழியைப் பற்றிய கொடி பருத்து தடித்த தன்மையினால் அது பற்றிய மூங்கில் கழி கொடியின் பிணைப்பினால் ஒடிந்து பொடிப் பொடியாய் போய்விட்டது. அந்த கழி இப்போது ஓர் உதவாக்கரையாகப் போய்விட்டது. இனி அந்த கழி தேவையில்லைதான். முதலில் அக்கொடிக்கு உதவ அக்கரையாக இருந்த கழியானது இப்போது “உதவாக்கரை” யாகிவிட்டது.

அந்த கழியே ஸ்ரீ குருதேவர்; அதைப் பற்றிப் படர்ந்த கொடி சிஷ்யனாகும்; அப்பந்தலின் நான்கு கம்பும் நான்கு வேதங்களாகும். மேலே உள்ள பந்தல் நான்கு மஹாவாக்கியமாகும். பூ, பிஞ்சு, காய் என பலன் சிஷ்யனின்

“ஸ்வய அனுபவ சகஜ நிலையாகும்.” “ஸ்ரீ சத்குரு தன்னை அழித்து தம் சிஷ்யனை ஸ்வயஞானானுபவ சகஜ நிலையாக்குவார்”

“சாமான்ய குரு தாம் பிரக்யாதி பெறுவதற்கு தம் சிஷ்யனை தனக்குக் கீழே பயன்படுத்திக் கொள்வார்”

மேலே சொன்ன தந்தை, குழந்தை, குரு (இறைவன், சிஷ்யன், குரு) இதன் விளக்கம் : இறைவன் தம் சிருஷ்டித்த பொருளை பொய் என சொல்லமாட்டான், சொல்லவும் கூடாது. அப்படி சொன்னால் அவன் பிரபஞ்ச வியாபாரம் நடைபெறாது.

ஆனால் குருதேவர் தெய்வத்திற்கும் அதீதமாக இருப்பதால், தாம் பரசொருபமாகவே இருப்பதால் ஸத்யத்தை உரைக்க தயங்க மாட்டார். அவருக்கு வியாபார போக்குவரவும் இல்லை. அதை விலக்கியதால் சேரும் புண்ணிய பாபமும் அவருக்கு இல்லை. ஆனால் ஸ்ரீ குருதேவர் அனைத்துமாயிருக்கிறார்.

